

REVISTA VĂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENE-
RALE A VĂNĂTORILOR DIN ROMANIA
Recunoscută persoană morală prin legea din 1 Maiu 1923
SEDIUL „UNIUNEI”
PIAȚA C. A. ROSETTI, 7 / BUCUREȘTI

40682.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAIU 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: PIAȚA C. A. ROSETTI, 7—BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalți Președinți de onoare:

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI, A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice - Președinți:

NICOLAE RACOTTA și D-r GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii - Consilieri:

D-r I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, PETRE BALACIU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, Prof. Dr. E. BOTEZAT, DINU I. C. BRĂȚIANU, D-r I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, D-r I. E. COSTINESCU, Prof. D-r ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, D-r C. LEONTE, Prof. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), COLONEL A. MICU H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, N. MANTU, Prof. D-r N. MEȚIANU, Dr. VALER NEGRILĂ (pentru Ardeal) DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, GEORGE A. PLAGINO, Dr. I. PHILIPOVICZ, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, D-r L. SKUPIEWSKI, Dr. O. STOICHIȚĂ, VASILE ȘTEFAN, Prof. D-r G. SLAVU, Prof. D-r G. UDRISCHI

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU, A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR».

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100 înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la «REVISTA VÂNĂTORILOR» de 400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la «REVISTA VÂNĂTORILOR» este obligatoriu pentru toți membrii «UNIUNEL».

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale

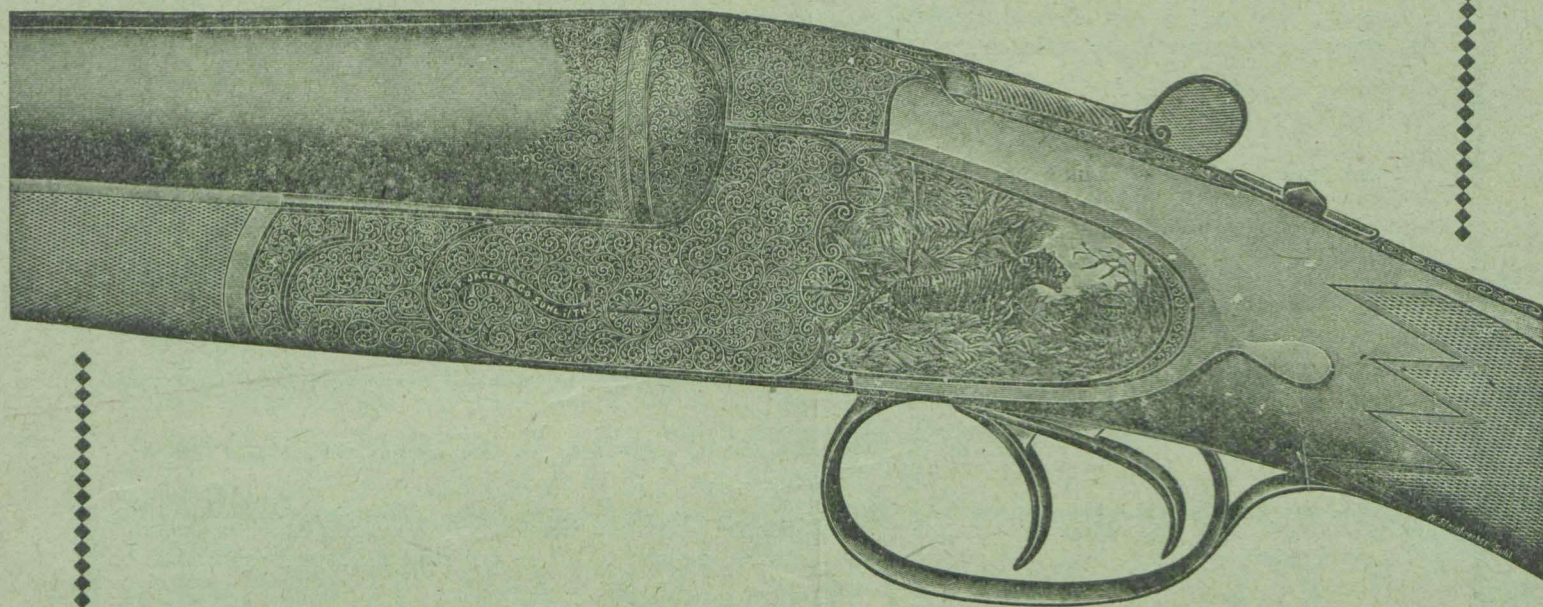
Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

Orele de biurou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 3—7

SEDIUL: PIAȚA C. A. ROSETTI No. 7 — BUCUREȘTI

A R M E L E
F. J A E G E R & Co.

Sunt neîntrecute ca tir și
soliditate, putând rivaliza
în privința aceasta cu cele
mai scumpe arme engleze

Toate armele fabricate de
această casă pentru membrii
„UNIUNEI“ sunt cea mai eloc-
ventă reclamă, obținând fără ex-
cepție predicătele „exceptional“
și „superior“ la standurile oficiale
de încercare din străinătate.

S P E C I A L I T Ă Ţ I :

Zăvoarele „Simson-Jaeger“ și „Vertical-Block“ care rezistă celor mai for-
midabile presiuni * Armarea separată de glonț, patent Jaeger, pentru
drillinguri * Ejectorul infailibil sistem Jaeger * Viza patent Jaeger, etc.

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se
trimite membrilor „UNIUNEI“ franco
la cerere, adresată la sediul nostru.

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunei

CAROL RISKE & Co.

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE
ARTICOLE DE PESCUIT ȘI SPORT
ATELIER DE REPARAȚIUNI ȘI IMPĂERE

Cea mai mare și mai bine asortată casă în acest gen din Țară
Strada Edgar Quinet, No. 6. — BUCUREȘTI — Strada Edgar Quinet, No. 6

ARME, MUNIȚIUNI ȘI ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

Reprezentanți pentru România al importanțelor fabrici de arme Gebr. Rempt, Venuswaffenwerk *Gustav Bittner*, *Lepage, Lajot & Co.*, și *Ant. Masereel*. Arme dela cea mai fină execuție și până la cea mai simplă și ieftină. Se primesc orice comenzi de arme, către orice fabrică, putând da sfaturi la nevoie și însărcinându-ne cu toate formalitățile de aducere.

REVOLVERE, PISTOALE, MUNIȚIUNI DE ORICE FEL

Reprezentanți ai fabricii de pulberă și cartușe „*Hasloch*” din Germania, ale căror produse se bucură de o reputație mondială, fiind concurențele renumitelor cartușe „*Rottweil-Waidmannsheil*”. Cu cartușul „*Hasloch*” (marca „*lagdkönig*”) s’au câștigat nenumărate premii la concursurile internaționale de porumbei, iar anul acesta s’a luat *marele premiu al Austriei* precum și un alt premiu întâi, la concursul din prima zi de Florii ținut la Viena. Reprezentanți pentru România ai renumitelor fabricate „*Sellier & Bellot*”. Curse pentru răpitoare, ale fabricii *E. Grell & Co.* — *Alice, tuburi, bure, capsă, articole de vânătoare de orice fel, mașini de sertizat și de scos și pus capsă, vergele de armă, perii de șters, instrumente de chemat vânatul, jambiere și moletiere și thiermose, etc.*, etc., într’un cuvânt tot de ceea ce vânatul are nevoie. *Uleiuri de arme*: Nitroperdenol și Nitrolinol. *Articole de pielărie*, ca genți și tocure de armă, cartușiere, bice, sgărzi, lesse, etc. Primim orice comandă de această branșă, copiând după modele din străinătate.

ATELIER DE ARMURĂRIE

Executăm rapid orice reparațiuni de armurărie, posedând atelier propriu instalat chiar în local, sub conducerea maestrului-armurier Ion Tiron. Primim reparațiuni și din provincie, cari se pot expedia contra ramburs.

NATURALIZARE (IMPĂERE)

Efectuăm orice naturalizare de păsări și mamifere, confecționăm covoare din piei de animale inclusiv argăsirea, cu sau fără capul naturalizat. Expoziție permanentă de păsări și animale naturalizate, de colecțiuni de insecte, pentru școli etc.—Executăm orice comandă.

BIROU DE VÂNĂTOARE

Câini cu pedigree, introducem din străinătate de orice rasă și vârstă, dresați și nedresați, având legături cu crescătorii străine. La cerere putem face ofertă.

Consignație, primim *arme* de ocazie și orice *articole de vânătoare*, mijlocind și vânzarea de *câini* din Țară de toate vârstele, cu și fără pedigree, dresați și nedresați. *Vânat viu*, de orice specie precum și ouă, înlesnim vânzarea și procurarea pentru repopularea teritoriilor de vânătoare, sau pentru regenerarea sângelui. La nevoie, putem aduce și dela casele din străinătate. Deasemenea mijlocim vânzarea de bufnițe mari (*Strix bubo maximus*), pentru vânătoreala la păsări răpitoare. *Mijlocim* procurarea de vulpi argintii și de Alaska, dela crescătorii din Germania.

Cumpărăm tot felul de piei de animale, dela urs și până la iepure, precum și coarne de cerbi și de căprioare, lepădate sau cu os frontal. *Cumpărăm bufnițe și alte păsări și animale, vii sau împușcate.*

ARTICOLE DE PESCUIT

Secțiune specială bine prevăzută cu unelte pentru pescuțul sportiv și practic.

ARTICOLE DE SPORT

Rezumitele bărci demonlabile și portative „*Klepper*” de cauciuc, ideale pentru vânătoreala de baltă. Asortiment bogat cu articole de sport de orice fel, ca *rachete și mingi de tennis, mingi de foot-ball, echipamente pentru sportul de iarnă, etc.*

REVÂNZĂTORILOR ACORDĂM RABAT. *Primim orice comenzi din provincie, expediind toate*
: : : : : *mărfurile contra ramburs. : : : : :*

WILHELM SCHERG & Co.

FABRICILE DE POSTAV, ȚESĂTURI DE MODE ȘI TRICOTAGE DIN BRAȘOV

PRODUSE DE PRIMA CALITATE IN

STOFE DE MODE

PENTRU BĂRBAȚI ȘI DAME

POSTAVURI DE UNIFORME

OFIȚERI ȘI SPORTURI

POSTAVURI FINE ȘI DE COMERT
CUVERTURI ȘI PĂTURI

FCNDAT IN ANUL 1823

B R A Ș O V

TELEFON No. 14, 706

Fabrica: STRADA FABRICEI No. 2 * Magazia: PIAȚA LIBERTĂȚEI

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

ATLAS-PETROL

SOCIÉTÉ EN NOM COLECTIF POUR LE COMMERCE ET L'INDUSTRIE DU PÉTROLE

EXPORTE EN TANCS ET EN CITERNES:

B E N Z I N E

D'AVIATION, LÉGÈRE MOYENNE
ET LOURDE, WHITE-SPIRIT,
GAZ-OIL, PÉTROLE LAMPANT

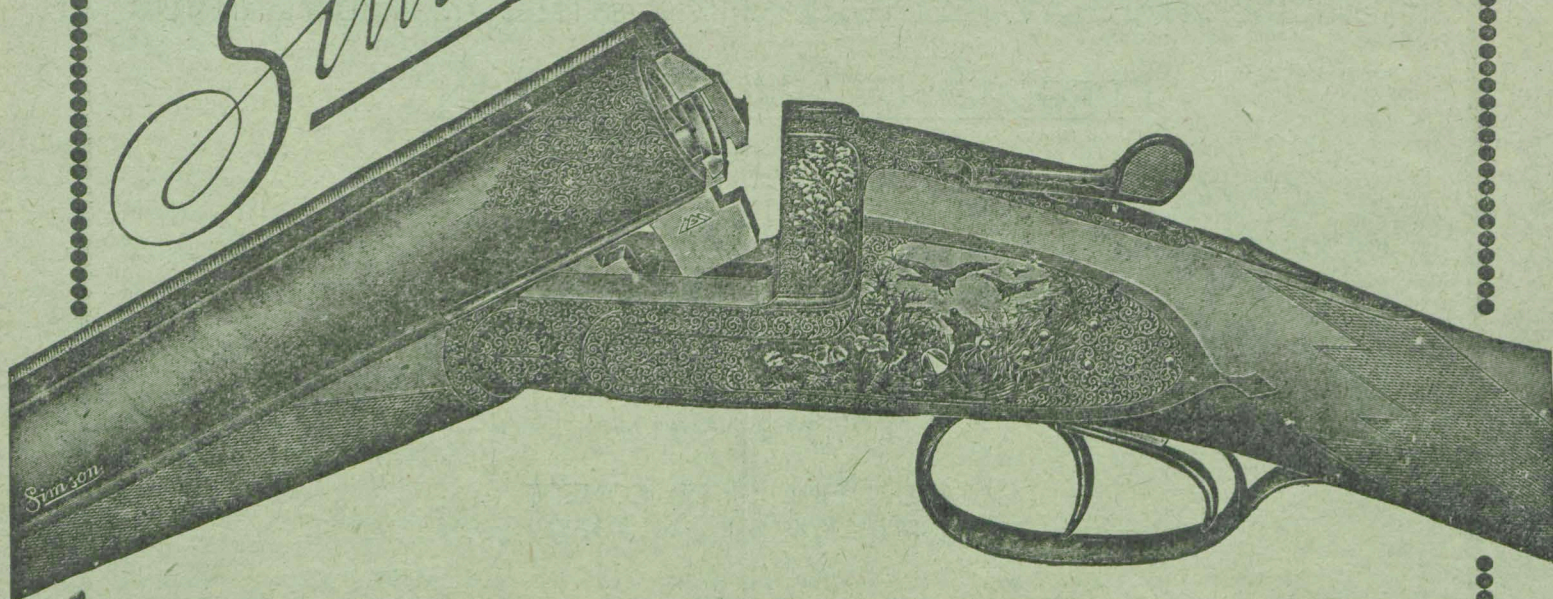
HUILES MINÉRALES DISTILLÉES ET
RAFFINÉES, DE TOUTE VISCOSITÉ

RUE REGALĂ, 21. TÉL.: 26/53 et 14/90 BUCAREST ADR. TÉLÉGR.: «ATLASPETROLE»
AGENCES: PLOEȘTI * CONSTANTZA * GIURGIU

Simson

Marca Fabricii

ARMELE SALE CU ALICE, DRILLINGURI,
ARME PENTRU TIR DE PORUMBEI,
ARME CU DOUĂ ȚEVI, SISTEM BOCK,

Sunt fabricate renumite,
de cea mai mare precizie
și cu un tir neîntrecut.

Armele pentru tir de porumbel „SIMSON” sunt purtate de către mulți trăgători internaționali de profesie renumiți, și succese de primul rang se obțin mereu cu ele.

Carabina de precizie „SIMSON”

Armă de calibrul mic cal. 6 și 9 mm., care se poate furniza cu țevi ghintuite, în zece modele diferite. Tir precis până la 100 m., și de aceea foarte potrivită ca armă de exercițiu, pentru împușcarea răpitoarelor mici, cu blană, pentru împușcarea de ciori, de păsări acvatice, etc.

Revolverul automat „SIMSON”

CALIBRU 6.35

Formă plată, având cel mai mic număr imaginabil de piese componente, care se pot demonta ușor, fără instrumente speciale. Precizie balistică mare, funcționare absolut sigură.

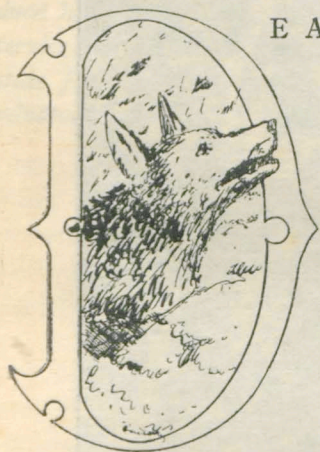
Fabricile de arme **SIMSON & Co. Suhl** (Germania)

Armele „SIMSON” se procură prin „UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA”

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

VÂNĂTOAREA LA FAR

E ACEST nedemn sistem de «vânătoare» se ocupă într'unul din numerele recente (42 și 45) și cunoscuta revistă vânătoarească germană «Wild und Hund», sub semnăturile d-lor Dr. F. Peuzoldt și Maior v. Campe, precum urmează:

«Nu de mult legislația americană a pus capăt definitiv unui sistem de vânătoare, care numit de americani «Jacking» a fost mult exercitat de vânătorii americani. Sub «Jacking» se înțelegea vânătoarea la diferite faruri (cu magneziu, acetilenă, electrice) de a căror lumină oprindu-se

vânatul ca fascinat, devine pradă ușoară. Vânătoarea în felul acesta se făcea mai ales în nordul Americii, unde pe lângă vânătoarea la picior multe bălți și râuri îi stăteau vânătorului la dispoziție, dându-i posibilitatea să se apropie cu ușurință pe bărci, făcând puțin sgomot, de vânatul mare (Elan, cerb cu coada albă) ce pășuneau pe maluri. Tot așa cădea jertfă «Jacking»-ului și vânatul mare răpitor, cât și ursul spălător (Procyon lotor L.). Acesta din urmă mânat de câini, se urca în copaci și apoi era împușcat la lumina farurilor sau a torțelor.

Legea germană de vânătoare nu oprește deocamdată vânătoarea în timpul nopții cu ajutorul luminei artificiale și s'au și găsit diferite firme, cari să construiască faruri speciale pentru acest scop. Sistemul se întrebuițează mai ales acolo, unde se urmărea uciderea porcilor mistreți.

Și autorul continuă:

«Eu din parte-mi am făcut prima dată vânătoare în acest mod când eram în orient, montând pe ambele părți ale automobilului meu câte un far mobil, cu care puteam să luminez terenul la distanțe mari. Lupi, hiene, vulpi și sacali se opreau pe loc ca fascinați, dând posibilitate la ochire comodă și sigură. Mi-ar fi fost ușor să împușc într'o singură noapte duzini de vulpi și alt vânat răpitor. Mai ales ochitul cu luneta era cât de ușor posibil, fiind nisipul pustiei mai tare luminat de far, decât chiar ziua.

Încă pe atunci mi-am dat seama, ce pericol constituie pentru vânat, mai ales la șe, dacă în timpul nopții îl vânam la far. Păcat, că împreună cu progresul tehnicii și a automobilismului s'a deschis pofta multora, de ași face rost de o friptură cu ocazia unui drum în timpul nopții. Oricine, care a călătorit noaptea cu mașina prin câmpuri și păduri, știe cât de greu poate părăsi vânatul lumina farului proiectată pe șosea, deoarece el nu este în stare a se decide să sară peste acest «perete negru» care desparte șoseaua de câmpul sau pădurea salvatoare.

Mai ales la începutul automobilismului, când farurile erau astfel construite, încât lumina nu trecea peste marginile șoselei, îi era aproape imposibil vânatului să scape, astfel că el ori sărea drept în spre far, ori era călcat după o goană lungă. Astăzi când faruri mai perfecționate răspândesc lumina lor și mult dincolo de marginile șoselei s'a mai modernizat și vânatul, învățând să scape din lumina primejdioasă. Mai ales iepurele s'a mai obișnuit cu farul și chiar dacă lumina îl prinde incidental, totuși el știe să se salveze, dar nu tot așa și lapinul, care având obiceiul de a fugi în zigzaguri și nefiind nici așa de iute, este călcat mai întotdeauna. Căprioare, surprinse de automobil, pe drumurile din păduri, sunt pierdute în totdeauna, dacă mașina vine cu viteză mare, însă la câmp ele pleacă de mult, când observă lumina farului vizibilă dela mari depărtări. Tot așa se poartă și cerbii în asemenea împrejurări, dar porcii mistreți o pătesc de regulă. Vulpea și pisica traversează lumina farului, fără ca să-i dea o atenție mai deosebită.

Deoarece șoseaua nu oferă câmp de observație destul de vast și spre a putea studia atitudinea vânatului față de far, am întreprins o serie de călătorii nocturne cu mașina prevăzută cu un far sistem «Bosch», prin câmpii și păduri. Am ales pentru acest scop nopți întunecate,

când nu era nici zăpadă, și făceam câte trei etape (dela orele 6 până la 9, dela 12 până la 2 și dela cinci până la revărsatul zorilor). Puteam așa dar să fiu sigur, că în acest timp voiu găsi vânat pe câmp. Mergeam neregulat în toate direcțiile pe câmp, adesea cu motorul sgomotos din cauza arăturilor, cari împiedicau mersul mașinei. Insoțitorul meu lumina la mici intervale cu farul în spre ambele părți ale mașinei.

Mai întâiu se vedeau vulpi și pisici domestice plimbându-se. Ochii ultimei se văd lucind dela distanțe mari, dar nu așteaptă apropierea luminei. Nici vulpea nu se oprește mult timp luminată fiind de far, dar totuși stătea atâta ca să o putem împușcă cu arma cu lunetă. Pe când ochii pisicii și a vulpei lucesc în culoare verde, al iepurelui au o culoare roșcată. Epurele se teme de lumină și pleacă numai decât, și nici nu se mai oprește curând spre a putea fi din nou prins în lumină. Ochii căprioarei lucesc ca și ochii de bufniță dela mari distanțe, pe când corpul lor încă nu este vizibil. Am avut ocazie în nopți senine să observ lucitul ochilor căprioarelor la peste 400 metri, distanță la care farul nu mai poate lumina. Par'că te cuprinde fiorii când deodată observi acești licurici, cari joacă încoace și încolo după cum se mișcă vânatul. Aceasta mai ales, dacă ai cerbi înaintea ta. Am

avut ocazei să vad cerbi nobili și damă la lumina farului, cari se aflau în terenuri mari îngrădite. Este surprinzător cât de aproape te așteaptă acest vânat, cu toată lumina farului și sgomotul cauzat de motor. De multe ori vânatul se scoală numai atunci, când ajungem la câțiva pași de el. Ochiul porcilor mistreți nu lucesc de loc. Ei sunt foarte flegmatici și greu de scos din sărite. Dar pleacă și ei, dacă motorul face gălăgie prea mare.

Prin aceste și asemenea experiențe, am ajuns la convingerea că atât legiuitorii, cât și vânătorii trebuie să se ocupe mai deaproape cu această chestiune. Se nimicesc anual zeci de mii de bucăți de vânat — cu sau fără intenție — de automobile. Urmărirea braconierilor de acest gen cari se folosesc de regulă de motociclete, este grea, deoarece noaptea la țară, este greu să obții legături telefonice, prin cari ai putea aviza vreo autoritate să le ție calea. Mașini închise, pot transporta și piese de vânat mare, neobservat de nimeni. Ar fi așadar de pus în vedere paznicilor de vânat, să dea o deosebită atenție automobilelor, cari manevrează în mod suspect cu farurile.

Și vânătorul mai ales acela care vânează la pază, se va năvăli repede să utilizeze farul, *așa că trebuie făcut un articol de lege care să pună la timp stavilă acestui abuz. Ar trebui să se oprească orice fel de aparat de luminare artificială pentru vânătoare.*

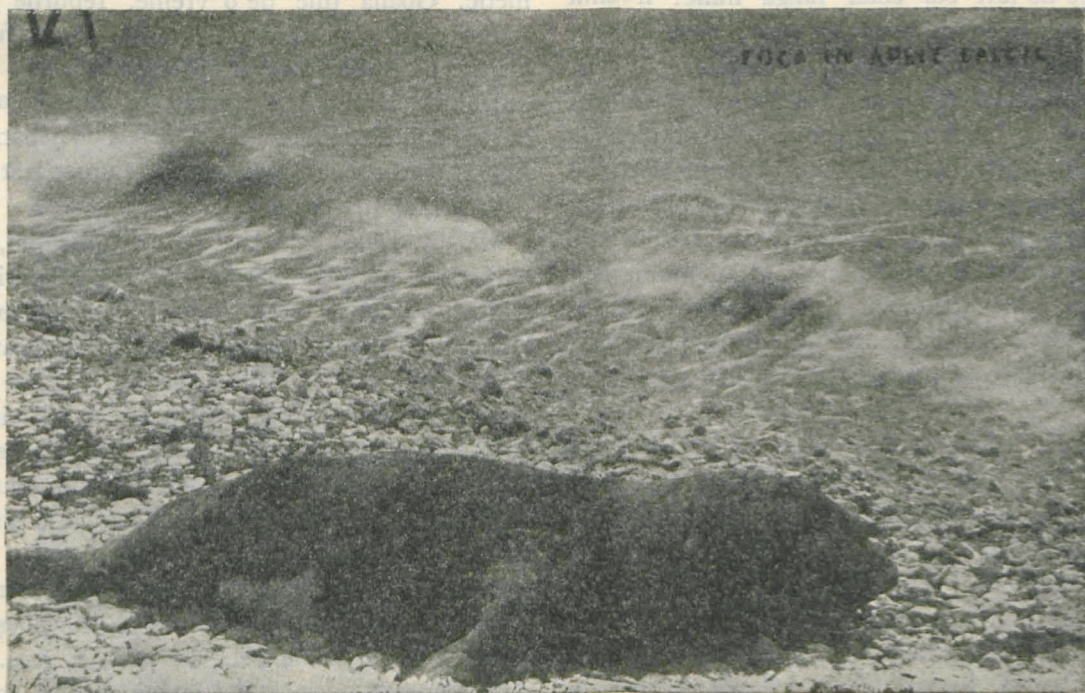
Lumina zilei cât și a lunii blânde ne oferă plăceri vânătorești destule; deci nu este nici un motiv care să justifice vânătoarea la lumină artificială».

Iar Maiorul v. Campe, în aceeași revistă, spune:

«Uniunea vânătorilor din Saxonia, a cunoscut de mult pericolul pe care îl constituie vânătoarea la lumina artificială pentru vânat, influențând legiuitorii cu ocazia redactării noii legi de vânătoare din Saxonia, ca să introducă în ea și un articol prin care vânătoarea la far se interzice cu desăvârșire. Ar fi foarte bine dacă și celelalte state federale s'ar asocia părerii Saxoniei și ar interzice vânătoarea la orice lumină artificială. Primejdia care o

rezultă pentru vânat vânătoarea la far, a descris-o destul de larg d-l Dr. Penzoldt. Bietului vânat în acest caz nu-i mai rămâne nici liniștea din timpul nopții, fiind expus și noaptea la persecutarea indivizilor cuprinși de furia de a trage. Nu în tot locul vor înțelege legiuitorii interzicerea vânătoarei la far lipsindu-le convingerea despre necesitatea a unei pază severă și bine chibzuită a vânatului. În acest caz, spre a ne ajunge scopul, trebuie să arătăm legiuitorului și pericolul pe care îl constituie chiar și pentru oameni — trecători, etc. — tragerea în timpul nopții. Căci vânătorul care se servește de far, vede de sigur vânatul, dar terenul care cade afară din razele luminei, este acoperit de cea mai completă beznă, care tocmai prin contrast, pare și mai întunecată. Deci trăgătorul nu este nici când în stare să constate, dacă în direcția tragerei — în afară de terenul luminat — nu se găsește din întâmplare vreun om. Așa dară, sunt periclitate chiar vieți omenești, trăgând la lumina farului. Dacă nu pe alt motiv, pe acesta trebuie negreșit oprită tragerea la far! Vânatul din asemenea terenuri, prin care trec mai multe șosele este veșnic periclitat din partea automobilelor ce trec în timpul nopții. Câte căprioare, iepuri și alt vânat nu este asasinat de mașini! Se poate întâmpla ca să nu aibă intenții rele conducătorul mașinei, dar dacă nu micșorează viteza, rar va scăpa vânatul care din nenorocire a fost apucat de lumina farului. Iar ce să întâmplă, dacă conducătorul vrea dinadins să calce vânatul, ne putem închipui! Atrag atenția tuturor, că asemenea contravenienți pot fi trași la răspundere, dacă le putem constata identitatea. Lucru greu negreșit, dar poate câte odată se va putea totuși vedea numărul mașinei, în care caz nu trebuie să întârziem cu luarea măsurilor necesare spre a constitui un exemplu».

N.R. — La noi precum știm, s'au luat de către Minister încă din anul trecut măsuri prohibitive, severe, contra «vânătoarei» cu ajutorul farurilor. Ceeace dovedește încă odată, că forurile noastre superioare vânătorești sunt la curent cu concepțiile vânătorești occidentale, iar câte odată le ia chiar înainte.

Foca, care a fost ucisă de un jandarm abuziv în apele Balcicului (Foto Maior C. Rosetti-Bălănescu).

MAI MULȚI OAMENI ȘI UN IEPURE ȘCHIOP

de Maior C. Rosetti-Bălănescu

«... Și Dumnezeu făcu pe om după chipul său»... (Biblia).

TITLUL de mai sus nu implică o fabulă — gen pentru care nu-mi simt nici o aplecare, și n'ăși aveă deci, să mă întrec în deplorabil cu fabulistul dela pagina literară a unui cotidian cunoscut.

Titlul de mai sus nu e decât al unei povestiri simple, când în adevăr s'a întâmplat de s'au întâlnit mai mulți oameni cu un iepure șchiop — povestire neînsemnată, din care nu se poate trage nici o morală, întâmplare banală și fără nici un fel de importanță. Puteți foarte bine să n'o citiți.

Erau deci mai mulți oameni — călători pe una din acele imposibile șosele cum sunt toate șoselele basarabene — mergând dela B... la I..., în miez de noapte și pe frig, închiși în cutia de lemn și pânză a camionetei-automobil care face cursa între aceste două puncte — enormă șandrama șoldie, scârțâind din toate încheeturile-i venerabile.

Erau, zic, mai mulți oameni călători — cred, toți cumsecade. Eră Domnul-cu-căciulă, eră Domnul-jidov, eră omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft, eră Șoferul: Domnul Klein, unger de fel, eră Alioșa, micul ajutor al d-lui Klein — și eram și eu. Ne avântam fără plăcere 45 de kilometri în bezna și în ger, scuturați ca niște zurgalăi — pentrucă fiecare își aveă treaba lui și nu se puteă să fie altfel.

... E întuneric în cutia noastră de lemn și pânză — abia dacă o abureală de lumină lasă să se ghicească formele vecinilor — mogâldețe sgriburite în gulere prea mici ori ghemuite în șube colosale. Domnul-jidov stă aproape în fața mea — nu chiar ia față, pentrucă nu e loc pentru două perechi de genuchi înfoliți. Omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft stă chiar lângă mine: îl simt bine. Alioșa e mai în fund, lângă un paner mare în care bănuiesc furișate explorări. Domnul-cu-căciulă e în față, lângă d-l Klein, la volan. Prin noaptea câmpului, enorma șandrama pe roate, într'un acompaniament complex de fierărie veche, de oftaturi, de râgăituri, de pocnete, de sughițuri, înaintează — viziune fantastică de balaur ridicol și săltăreț — prin găuri și hopuri. Ar fi locul de plasat «ochii sângeroși» ai balaurului «găurind întunericul nopții». Dar balaurul e chior. Un singur far, destul de sângeros dacă vreți, dar cam anemic: dincolo de vreo 30 de metri îl încropește întunericul, iar mai departe îl învinge bezna.

E tăcere printre călători. E și greu de vorbit între mușcarea limbei și repezeala cu capul de tavan. De altfel, singurul ce păruse cu mâncărime de vorbă, Domnul-jidov, desprețuește o conversație cu Omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft, Alioșa nu-l interesează probabil, Domnul-cu-căciulă o are trasă tare peste urechi, d-l Klein nu trebuie distrat — iar încercările cu mine n'au dat nici un rezultat inteligibil. E deci tăcere printre călători. E și puțină îngrijorare, mi se pare. Inclinațiile pe cari le

ia câteodată șandramaua sunt neașteptate; drumul prost; gropi multe; hopuri urâte. Dar rulăm. Vremea trece cu drumul — succesiune de făgașe ce se descopere bucățică cu bucățică, exagerat reliefate de lumina crudă a farului. Și iată că se apropie în față o depresiune adâncă, pe care îmi permit s'o calific de crateriformă. Un moment în gol, apoi un hop, o sgduitură tare — balaurul a potcnit în ea.

— Ai griji, Domnu Klein! strigă Domnul-jidov.

Dar d-l Klein cunoaște locurile și inevitabilul. Și-a manevrat cu calm, și pentru noi cu ceva din siguranța implacabilă a Destinului, instrumentele de bord. Se pornește la moment o sbârâială nespūsă în toată șandramaua noastră apucată de friguri — vâjâieli, sfredeliri, bu-buituri, cârâeli năpraznice — și încet, ca o imensă șopârlă obosită — întâiu un picior, apoi altul — balaurul iese din crater... E tăcere iar, printre călătorii posomorîți. Vremea trece, drumul trece — acum par'că mai bun, căci toate lucrurile rămân relative în lume. Rulăm... Din când în când luminăm viu câte o căruță cu saci albi, o arătare de om sau mai de grabă de cojoc... Impresii scurte ciugulite din largul nopții și iute înghițite. Rulăm. Sgâlțâitoare monotonie. Pe Omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft îl simt din ce în ce mai bine... Monotonie olfactivă... Dar deodată d-l Klein strigă subțire (d-l Klein are glas ca de scapete):

— Un iepuri!...

Mișcare printre călători... În adevăr, în vârful snopului de lumină se vede dosul alb al unui iepure, săltând.

— Acuși prinzi, declară d-l Klein.

Și șandramaua își face vânt. Vai de noi...

O vreme iepurile își menține distanța. Aleargă. Coadă albă saltă cadențat. Călătorii s'au desmorțit toți. Incep să vorbească. Rămân singur închis într'un mutism hermetic. Goana ține de o vreme. Iepurile pierde teren. Acum e în plin miez de lumină. Fuge, fuge tot drept înainte pe drum, cotește din când în când dar numai în cadrul de lumină, ca tâmpit, ca hipnotizat — s'ar pare că bezna din lături îi răsare ca pereți de nepătruns. Aleargă. Acum, dacă e la 10 metri... Și iar un strigăt:

— Schiop! E schiop!

Mă uit. Da, e schiop. Un picior dinapoi, rupt de sus, bălângăne în toate părțile. Printre călători e delir: «e schiop! e schiop!» Entuziasm. Toți sunt întinși înainte; Domnul-cu-căciulă e cu nasul turtit de geamul din față, Domnul-jidov s'a sculat chiar în picioare și nepermițându-i tavanul stă aplecat peste d-l Klein; Omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft aproape mă copleșește... Și ce comentarii aprinse, și ce râvnă! Drum rău, îngrijorare, hopuri — nimic. «Pe el! pe el!» par'că le strigă trupurile întinse, încordate.

E un kilometru, sunt doi, sunt trei, de când tot aleargă iepurile schiop. Vădit, se lămurește că slăbește, slăbește... Acum e aproape de tot — 5 pași, 2 pași... d-l Klein, când frânează puțin, când încetinează de tot — cunoaște meseria: până la ultima suflare. Și explică:

— Acum culchi, acum culchi...

Dar nu; iepurile șchiop încă nu se culcă, mai poate — puțin.

— Alioșa, chind opreșt mașin, prinzi...

Istovit, înebunit de monstrul care-i urlă și suflă în păr, iepurile șchiop aleargă, sacadat. Oamenii din lăuntru abia își mai stăpânesc nerăbdarea:

— Acum!

— Calcă-1!

— Acum!

Aprind un chibrit să le văd fețele. E vânt — zăresc repede pe a jidovului — buze resfrânte peste dinți, rânjet câinesc — și doi ochi sticlind lupește: Omul-cu-puturoase-cisme-de-iuft.

— Calcă-1!

Și acolo în lumină, picioarul acela rupt, bălăgăind, par'că biciue fețele noastre, fețele noastre de oameni.

Iepurile șchiop nu mai poate. Abia mai saltă — broască lamentabilă. O oprire bruscă:

— Prinzi, Alioșa! iuti!

Nu destul de iute. Iepurile șchiop a pornit iar. Intr'un minut e ajuns din nou.

— Acum culchi, acum culchi..., proorocește d-l Klein.

Prind momentul să intervin:

— Ascultă domnule, ori mergem la drum, ori ne ținem de iepuri. Suntem oameni cu treburi...

Protest general. Chiar Dmnl-jidov și-a uitat de afaceri. Sunt un *trouble-fête* indezirabil.

— Și iepure merge dija tot drumul nostru, rezumă Domnul-jidov.

Incep să mă gândesc că totul se va termina cu un proces-verbal de contravenție.

Trebuie să fie acum 5—6 kilometri de când alergăm un iepure șchiop. Abia mai merge, la un pas în fața mașinei — dar pentru nimic în lume n'ar coti-o din fâșia

îngustă de lumină. Cap de iepure... Tovarășii mei sunt la maximum de excitare. Simți că le vibrează trupurile și nările, simți că le trebuie în ochi o moarte și sânge, le trebuie în urechi mecăitul dureros al finalului. Cap de oameni.. Nu mai sunt închis în cutia de lemn și pânză a șandramalei, sunt în cușca cu lupii.

— Calcă-1!

Dar toate au un sfârșit. Il anunță cu necaz d-l Klein:

— Drachelui, acum scape, trebui luem la stinghe..

Aha! un cot de drum... Cotul. Stopăm — ca din regret.

Dar culme! Colo la 20 de pași s'a oprit și iepurile! Un singur țipăt — țipăt de fiară, țipăt de ultimă speranță:

— Prinzi, Alioșa!

— Săi!

— Prinde-1!

— Dă-i!

Alioșa s'a aruncat ca o mătă. Dar patima întunecă mintea: s'a repezit drept la el, prin lumină. L'a văzut și cu o ultimă efortare iepurile șchiop și-a dat drumul în șanț, în beznă. În beznă! Scăpat!... Decepție generală. Vehemență, înjurături — câteva pentru Alioșa, foarte multe pentru iepurile șchiop... Pornim. Cot brusc la stânga. Se comentează aprins. Intreb și eu pe d-l Klein:

— Și ai prins mulți așa?

— Ohohoo! Multe.

Admit că d-l Klein exagerează — cu toată experiența rezumată în «acum culchi»...

Incet, încet, liniștea și frigul domnește iar printre oamenii — simpli călători avântați fără plăcere în beznă și în ger, posomorâte mogâldețe sgribulite în gulere prea mici ori ghemuite în șube colosale. Șandramaua șoldie, prin găuri și hopuri, balaur ridicol și săltăreț, se înfundă în noapte...

Mai mulți oameni s'au întâlnit cu un iepure șchiop.

Acum s'a isprăvit — poveste simplă și fără morală.

NU TE TEME LACHE!

(POVEȘTEA UNEI BĂTAI DE TOAMNĂ)

de C. A. V. Popescu

— Gata?

RIMIND răspunsul afirmativ, barcagiul Gheorghe apasă pe vâsle, îndreptând barca în spre luminile cari se revarsă din ferestrele birtului din Ghecet. Bătrâna Dunăre este brăzdată de un vânt subțirel. Găturile ni se scurtează căutând adăpost în gulerele hainelor, iar gândurile îmi zboară

cu dragoste părintească în spre ploscuța umplută cu șliboviță dea bună, «de acasă», pe care în graba plecării o uitasem pe masă. Păcat, ce bine ne-ar încălzi acum! Dar nu este, și tremurând, făcând eforturi eroice spre a ne împiedica clănțăitul dinților, ne apropiem de Ghecet.

La mal se aude gâfăitul astmatic al unui autobuz, în spre care ne apropiem părăsind barca. Lângă mașină ne așteaptă un domn Căpitan, vesel, pe față cu roșeața omului sănătos cu trup și cu suflet, bucuros că poate iarăși să petreacă o zi sub cerul liber al lui D-zeu.

Bolta înstelată a cerului promite un timp frumos. Barometrul vânătoresc este foarte urcat, o să avem zi frumoasă; iar puștile de sigur vor bubui, ca la Plevna!

Ne așezăm în autobuz, care gâfăind, tușind, par'că i-ar fi sosit ceasul din urmă, pleacă în sfârșit și se înfundă în negura dimineții de toamnă. Pe lângă drum abia se deslușesc lungi alee de salcii, cu coroane rotunde, par'că ar fi niște captete grele, îngândurate, aplecându-se una către alta legănate de vântul dimineții, spunându-și par'că vechi povești din timpuri netrăite de noi, într'o limbă, pe care numai ele le înțeleg. Apoi trec sate în goană. Siluetele subțiri a unor minarete, ne amintesc o clipă un imperiu mondial cândva, rămase aici ca niște triste semne de aclamație, puse după un «memento mori!»

— Totul este trecător și va dispărea, cum a dispărut și domnia semilunei ca și alte «opere», pe care omul în îngâmfarea lui le credeă eterne.

Ne oprim la gura unei văi pitorești, spre bucuria oaselor noastre amorțite de călătoria în autobuz. Se zăresc mai mulți vânători și — Doamne sfinte! — chiar și vânătorițe, la a căror vedere nu mă pot reține, să nu trimit o rugăciune în spre Ceruri: «Doamne, Tu, care pe toate le legi și le deslegi, Doamne, îți mulțumesc, că m'ai făcut și pe mine vânător. Dar dacă, vrei să-mi mai faci un bine, fă-mă te rog porc mistreț, ca să mi se împărtășească fericirea, de a putea muri în spasmele unui delir divin, cu inima străbătută de glonțul vânătorițelor Tale, iar aburii sângelui meu să fie fumul jertfei de mulțumire, care se va înălța în spre Tine, slăvindu-Te, pentrucă atunci când ne-ai isgonit din rai, ne-ai lăsat totuși unul din darurile Tale divine, ne-ai lăsat «Frumosul». Amin».

Ne fiind la fața locului nici un popă, întrerup liturghia și mă supun ordinelor conului Pepi, maistrului nostru de vânătoare. Conu Pepi ne așează prin flanc câte doi

și apoi dând semnalul de pornire ne îndreaptă în spre răsărit; conducând-ne pe drumuri cari șerpuesc printre djungli de hățiş, așa cum și-a condus cândva Moise poporul. Diferența este doar atât, că Moise de sigur nu și-a oprit — ar fi oprit-o chiar în zadar — gloata ca să facă gălăgie, iar pe noi conu Pepi ne somează cu un energetic «tăcere!» ca să lăsăm gura.

Ne înșirăm pe o creastă și se începe prima bătae. Gonacii au pornit de mult, dar pe linia trăgătorilor liniște de cimitir. În sfârșit, s'aude un pocnet de pușcă. Cauza, o vulpe, care s'a prezentat unei cucoane. Se vede că în jurul Brăilei și vulpile au simț estetice desvoltat. Proastă ar fi fost, dacă i-ar fi venit vreunui individ zburlit, cum este de exemplu modestul subsemnat. Eu tot la fel ași fi făcut!

Bătaia a doua aduce alt eveniment, deși numai unul singur. Un căprior este culcat cu o lovitură de maestru, vânătoarește, așa cum trebuie, cu glonte. În acel, sau mai precis, în spre acel căprior, a mai tras și altul două focuri; dar acela deocamdată nu pretinde să fie trecut în analele istoriei mondiale.

Ei, se 'ntâmplă!

Mai multe ceasornice scoase din buzunare, vestesc sosirea amiazului. Dar poate și mai accentuat precizează timpul mesei, imperativul categoric al stomacurilor vânătoarești. Ce crezi coane Pepi, să nu facem o mică pauză? O să mâncăm, hai?

Conu Pepi să lasă convins. «Ioane, du-te după căruța cu bagajele! Voi ceilalți, haideți sus în drum, la soare!»

Deocamdată suntem nevoiți a constata, că nu vine căruța. Ei, cine știe, poate a rătăcit? Poate nici nu o găsește Ion până diseară? Pe fața unora se citește clar groaza ce o simte gândindu-se la moartea de foame, îndurată în pustiul codrului.

Mai aprindem câte o țigară, mai încercăm să facem o glumă, dar atmosfera totuși rămâne rece, ca nasul unui copoi. Poci d-ta să fii vesel leșinat de foame? E, asta-i!

Dar în fine se aude scârțăitul roatelor. Ce muzică îngerească! Diferitele genți și rucsacuri sunt debarcate într'o mică părticică a clipei. Se formează un cerc. Domnul «Șef», în calitate de stăpân al casei și tată al pădurilor, oferă o canapea «silvică», gătită de mâinile diligente ale pădurarilor săi, dintr'un lemn cam putred. (Lemn ca lumea n'are voie să distrugă pentru astfel de scopuri, fiindcă numai decât îl părăște cineva și i se face anchetă. Așa-i la noi). În sfârșit se așează toată lumea și nu prea vorbește, de oarece gurile pline împiedică orice încercări oratorice. Dar, încetul cu încetul, vecinii încep să schimbe câte o vorbă, să se îmbie amabil:

— «Uite dragă ce gogoșar frumos!

. «Merçi, am și eu, dar vrei tu poate nițică pastramă?»

Pe urmă se răsucesc gâtul damigenelor. Un vin rubiniu dobrogean îmbujorează fețele și-i face loquenți și pe cei mai tăcuți.

Fie sacul cât de mare, în fine tot îi dai de fund. Se golesc și rucsacurile noastre, numai conu Pepi mai are o tablă de ciocolată. Cum însă nu este Christos și n'a învățat să sature cu câteva pâini și niște pești o societate de mii de capete, ca să fie drept se urcă într'un copac, aruncând de acolo bucățele de ciocolată, pe care cei mai dibaci le apotează. Că scena n'a fost lipsită de haz, își poate oricine închipui.

Pentru a face bătaia a treia, ne așezăm pe un drum, cu spatele în spre codru, în față cu un desiș de nepătruns. Un vânt răsleț scutură capetele copacilor cu un vuet lugubru, aducând pe aripele sale ceva din răceala ernei, din a cărei țară a venit. Frunze uscate se deslipesc de crăcuțe părăsindu-le tremurând, ca ultima speranță un suflet chinuit. În desiș, par'că se aude pasul tiptil al morții, izbînd cu degetele ei de os de vlăstarele amorțite, răscolind cu piciorul noduros frunzișul pe pământul, de pe care secerase tot ce a înviat, fecundat fiind de sărutul fierbinte al verei.

Este tristețea zilei de toamnă.

Stau pe o colină cu sufletul dus de acasă, visând un vis nedeslușit. Par'că am pierdut orice relație cu pământul, ne auzind decât mormăitul unui strop de sânge moștenit dela cine știe ce strămoș uitat, care trecându-mi prin vinele din timpane îmi spune povești bătrânești de alte vremuri, de codrii seculari și de sălbăticuni necunoscute de noi, cari se furișau printre vlăstarii vâjnoși răsăriți pe trupurile moarte ale copacilor, pe cari numai vântul dacă le doboră.

Primul chiot al gonacilor mă face să tresar. Privesc în juru-mi și îl zăresc mai la vale de mine pe conu Lache șezând în dosul unui copac, cu pușca pe genuchi. Postul învecinat cu dânsul este ocupat de conu Pepi, care la fel așteaptă nemișcat apropierea goanei.

În desișul, dinspre care vine bătaia, nu se vede, nu se aude nimic. Dar deodată, aud un sgomot surd. Să

fi căzut vreo cracă mai grea? Nu! iarăș aud un topăit greoi. O cracă uscată se frânge trosnind, se aude și foșnetul frunzișului uscat, apoi ca printr'o perdea, observ o masă uriașă, neagră, apropiindu-se de țiitoarea conului Lache. Este un mistreț bătrân, solitar. Speriat de sgomotul bătaiașilor a plecat din culcuș, iar acuma, supărat, încrezându-se în mușchii ce i se încoardă sub pielea groasă și colții ascuțiți ca niște pumnale, este gata să distrugă tot ce-i este în cale, năpustindu-se asupra adversarului cu nemilostivitatea lavinei, care plecând pe panta muntelui numai cunoaște obstacolul, nimicind tot ce înainte cu câteva clipe nici nu visă de sfârșitu-i apropiat.

La marginea desișului se oprește, stând drept în fața conului Lache, care îl salută cu 2 gloanțe, răbindu-l însă numai ușor. Cele ce s'au întâmplat pe urmă, n'au durat decât timpul istorisirii lor. Vănatul înfuriat să rezezi asupra vânătorului, care sărind după copac, a scăpat de astădată, neputându-se opri mistrețul din cauza avântului luat. Dar după câțiva pași se întoarce, spre a repetă atacul. Ași trage, dar nu îndrănesc, stând vânătorul între mine și mistreț. Situația devine critică, tragedia îmi pare inevitabilă, când deodată aud glasul conului Pepi:

Nu te teme Lache!

Apoi îl văd cum se apropie din câteva sărituri, trage în mistreț un glonte mortal, dar vânatul cu ultima sfortare totuș mai ajunge până la vânător. Însă și acela s'a resemnat și trăgându-și din teacă cuțitul de vânătoare îi aplică o lovitură în gât, sărind la o parte.

Par'că auziam, cum sâsâia tăișul intrând în viață, apoi văd mistrețul prăbușindu-se la rădăcina copacului.

S'a terminat bătaia. Plecăm în spre casă, în inimi cu bucuria victoriei «omului», iar codrul rămas în urmă, geme legănat de vântul de toamnă și strigătul huhurezului, par'că-i cântecul de veșnică pomenire al calalerului negru, căzut pe câmpul de onoare.

BUCĂTĂRIA VÂNĂTORULUI

FAZAN UMPLUT CU TRUFE. REȚETĂ PENTRU 6 PERSOANE

Se curăță 250 grame trufe și se taie felii subțiri; 250 grame slănină se taie mici pătrățele.

Trufele, cu slănină și un pahar de maderă se fierbe până devine moale de tot; se lasă să se răcească și se adaugă puțin piper alb pisat. Cu această compoziție se umple fazanul, se coase și se lasă așa să stea într'un loc rece 2 sau 3 zile. Atunci se coase fazanul și când e gata se mai adaugă în sos încă o jumătate pahar de trufe fin tăiate felii și bine fierte în maderă, vin sau zeamă de carne.

Cred că nu mai e nevoie să explic că fazanul trebuie bine scurs după ce a fost curățat și spălat chiar șters cu o cârpă înăuntru. Sare se dă numai înăuntru, iar tot fazanul înainte de a-l pune la copt, se îmbracă cu slănină proaspătă (nu afumată). La copt se ține o oră sau o oră și jumătate dacă e mai mare.

Nu uitați când aveți așa o masă bună să comandați să se pună la gheață o sticlă de șampanie sau cel puțin un bordeaux alb.

ANICA GUST SUBȚIRE

DESPRE CONSERVAREA ȘI PREPARAREA MODERNĂ A TROFEELOR

de Richard Hönicke

Preparatorul Muzeului de Istorie Naturală, București.

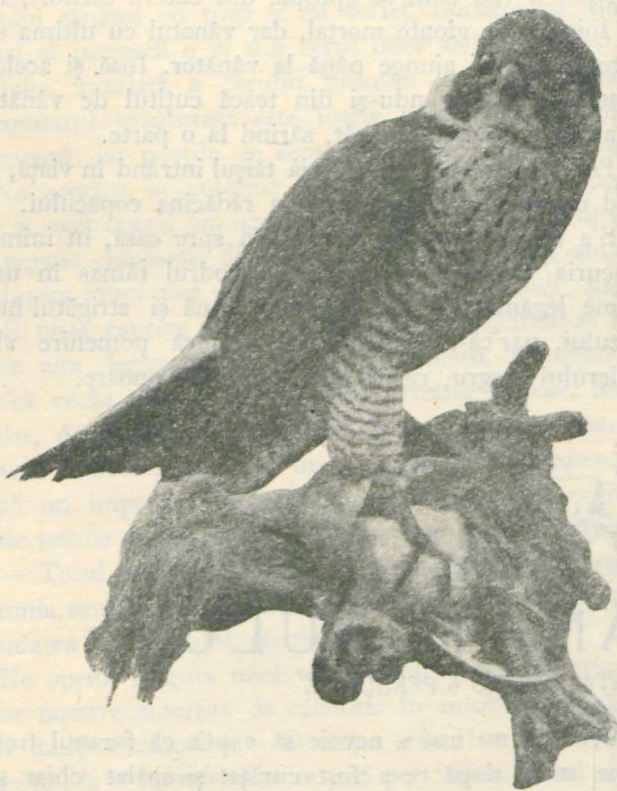

ĂT de multe ori nu se întâmplă, că piese aduse pentru preparat, sunt refuzate de preparator, fiindcă posesorul lor, n'a ținut seamă de împrejurarea, că o asemenea piesă este supusă alterațiunii. Alții mai prevăzători, încearcă prin fel de fel de manipulațiuni

să apere piesa de stricăciune, însă, ne având instrucțiunile necesare, fac mai mult rău decât bine, îngreunând și munca preparatorului. Cred deci, că voi face un serviciu vânătorilor prin scrierea prezentelor rânduri, ferindu-i de pagubă și necaz, iar pe de altă parte, dându-le posibilitatea să se bucure printr'o întreținere bună, de trofeele lor dobândite.

Orice piesă destinată naturalizării (impăerei), trebuie

verii, dacă căldura este mare, vor fi udate cu un anti-septic fără culoare (alcool, apă de carbol, etc.) atât rana, cât și capul și pântecul piesei. Ca talaj să nu se folosească decât pae, sau fân uscat. Nici când nu trebuie să se spele penele murdare (de sânge, etc.) căci ele și așa vor fi curățate în atelierul preparatorului, însă, cu priceperea necesară. Intestinele animalelor mai mari trebuiesc scoase, și interiorul pântecului presărat cu sare abundentă, pe urmă se va împacheta piesa — dacă e nevoie de tran-

Șoim călător naturalizat șezând pe cracă cu prada în ghiare.

purată în rucsac cu băgare de seamă și dacă e posibil, învelită în hârtie. Aceasta mai ales în ce privește pasările, ca să nu li se sbârlească și eventual rupe penele. Atât beregata, cât și ranele mai mari (acele cauzate de glonte), trebuiesc a fi astupate cu iarbă, oprind orice scurgere, deci evitând murdărirea blanei sau a penajului. Dacă piesa trebuie trimisă prin poștă, se va împacheta într'o cutie de carton, sau de lemn, iar cutia, care trebuie să fie atât de mare ca obiectul să nu stea strâns, *va fi perforată* în mai multe locuri, ca să poată intra aerul. Pe timpul

Cap de capră neagră naturalizat, fără tabletă.

sport — în pânză de sac. Dacă este vorba numai de prepararea capului piesei, este nevoie, ca acela să fie adus împreună cu pielea gâtului și de pe piept, circa până după picioarele dinainte. Iar pentru a se putea jupui, pielea nu e nevoie a se tăia decât după ceafă, nici când la beregată. Un cap naturalizat împreună cu pieptul este mult mai frumos și mai decorativ, decât singur capul. Orice piesă trebuie lăsată să se răcească înainte de împachetare, deoarece împachetată cald, se va strică repede. Dacă se trimite blana jupuită gata, este bine să

trimitem și craniul (capul) animalului, căci în acest caz piesa va ieși și mai naturală, mai ales, văzându-i-se și dantura.

Coarnele vânatului se vor tăia cu mare băgare de seamă și cu o bucată de os din frunte, cât de mare posibil. Dar și mai bine și mai vânătoresc este, dacă coarnele se vor montă pe tabletă cu fruntea și maxilarul superior întreg. Aceasta atât din punct de vedere științific, cât și decorativ. Osul (fruntarul) de care sunt lipite coarnele nu trebuie fiert. Este mult mai bine, ca părțile respective să fie curățate cu cuțitul de carne și piele și apoi puse la uscat, într'un loc bine aerizat. Aceasta o spun, pentru că prea adesea văd fruntare fierte în așa mod, întrucât ele au devenit de tot fragile. Curățirea și albirea fruntarelor să o lăsăm mai bine pe seama preparatorului, care o va face pe cale chimică. Vânătorilor ținuturilor tropicale le-ași putea da multe sfaturi în această privință, dar nefiind de interes general nu o fac cu acest prilej. Dacă însă cineva dorește o lămurire, îi sunt oricând bucuros la dispoziție.

Țin să amintesc un lucru, care se neglijează prea adesea, și anume că odată cu trimiterea piesei la preparator, trebuie să-i comunicăm și *poziția*, în care dorim să fie preparată. Spre exemplu o pasăre — un vultur bunăoară — se poate împăia șezând pe cracă în poziție de odihnă, sau cu aripile desfășurate, sau mâncând din ceva pradă, etc. Tot asemănător este cazul și la mamifere.

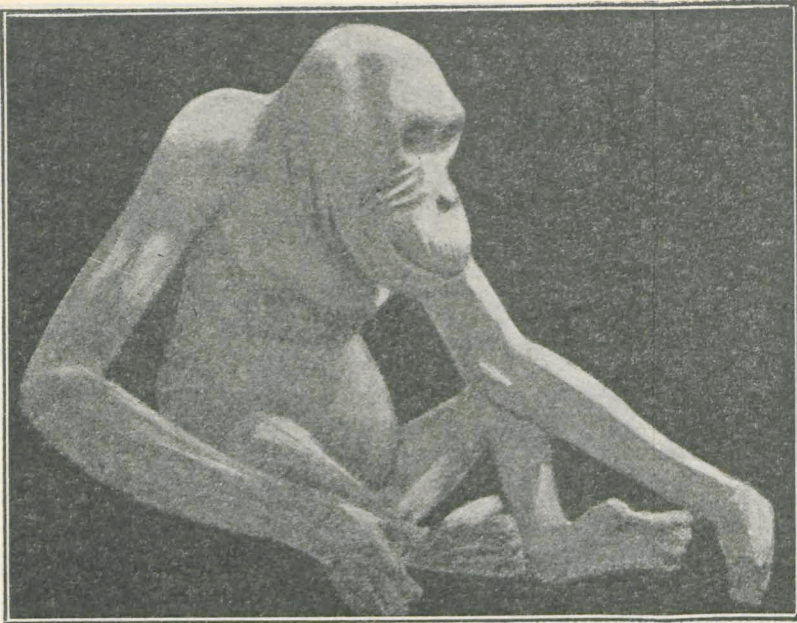

Cap de elan naturalizat, montat pe tabletă.

Maimuță (cimпанzeu) naturalizată gata.

Oricare vânător, care a privit cu mai mult interes animalele, poate să afirme cât de grosolane sunt piesele preparate după vechile sisteme de împăiere, cari seamănă mai mult a caricaturi, decât a obiecte de artă. Astăzi, cu ajutorul dermoplastice moderne, suntem în stare a împăia animale în formele lor exact naturale. Bineînțeles, această lucrare necesită nu numai o practică îndelungată, dar și un simț estetic și să zic așa artistic, bine dezvoltat. Preparatorul trebuie să studieze neconținut animalele vii, memorizându-și pozițiile lor naturale, făcându-și schițe și fotografii, ca și un pictor, care se îndeletnicește cu pictarea vânatului. Tot așa se poate folosi și de deseme și fotografii bune, făcute de alții. A umplea simplaminte o piele de animal cu talaj, astăzi nu se mai numește naturalizare, ci corpul animalului trebuie înlocuit printr'un model exact, rigid. Pentru acest scop,

Corpul artificial al maimuței, fără piele.

preparatorul luând măsurile necesare a pielei, își face în primul rând un schelet dintr'o scândură, care va avea întocmai forma secției longitudinale a animalului, înlocuind extremitățile cu bețe, respective sârme de fier, iar pe urmă completează corpul cu un material potrivit (turfă) care pe urmă va fi învelit cu alt material, plastic, așa numitul papiermachée. Numai așa poate preparatorul reconstrui corpul animalului, scoțând în relief fiecare

mușchiu sau vână a parte, și dând, mai ales capului, caracteristicul necesar. După ce se usucă corpul artificial astfel format, va fi îmbrăcat cu pielea, subțiată ca hârtia, și preparată cu diferite otrăvuri pentru a fi ferită de stricăciune și de insecte. Oricine va înțelege ușor, că o astfel de lucrare nu se poate asemăna cu vechea împăere, necesitând mult mai mult timp și, ce este inevitabil, cheltueli.

Piesele prost preparate — urâte — au discreditat mult această meserie, fiind imperfecte și ca aspect și ca durabilitate, de oarece ele în scurt timp sunt distruse de molii și alte insecte.

Un trofeu bine preparat este nu numai o decorație frumoasă, dar și o amintire plăcută, la a cărei privire ne îmbucurează bucuria ce am avut la dobândirea lui.

Pe urmă mai datoresc a aminti, că pentru că valoarea decorativă a unei piese naturalizată să fie deplină, este și foarte importantă

plasarea ei pe perete, sau alt undeva în cameră, tot așa, ca și a unui tablou. A înghesui multe într'un colț sau a da camerei un aspect de muzeu de zoologie, nu este cu gust. Dar sunt foarte frumoase grupurile bine aranjate în camera de vânatoare, sau mai ales în ce privește piese mai mari — în hol, sau în sufragerie.

La tot cazul piesa trebuie să fie plasată astfel, ca să apară cât de frumoasă și într'un loc bine luminat.

Jder naturalizat, șezând pe cracă.

„DE CE N'AVEM VÂNAT“

de I. N. Buliga, Sinaia
Paznic de vânătoare pe întreaga țară

SPRE a nu ocupa prea mult spațiu în coloanele revistei, voi căuta a descrie în pasagii foarte scurte, cauza dispariției vânatului nobil de prin ținuturile noastre.

În urma multor inspecțiuni făcute în special în regiunile muntoase, numai în două județe Prahova și Dâmbovița, am constatat că dispariția vânatului nobil se datorește următoarelor puncte principale și anume:

a) Este bine cunoscut că fiarele sălbatice împreună cu păsările răpitoare distrug cel puțin 50% — mai ales din vânatul tânăr.

b) Câinii ciobănești dela târlele de oi și vite mari deasemenea distrug cel puțin 25%.

c) Pe seama braconajului rămâne cam 15% și pentru vânătorul corect nu mai rămâne decât 10% și în cele mai multe cazuri nici atât.

Atunci se naște întrebarea: «De ce n'avem vânat»? Modalitatea pe care am găsit-o ca cea mai potrivită pentru salvarea puținelui vânat ce a mai rămas și care face parte din bogăția noastră națională, ar fi:

Onorata Direcțiune Generală a Vânătoarei este rugată să binevoască a majora premiile pentru stârpirea răpitoarelor, astfel ca d-nii vânători, atât în plin sezon cât și în sezonul mort, să aibă mai multă dragoste de a se ocupa cu distrugerea fiarelor și păsărilor răpitoare, asigurându-și prin aceasta un beneficiu destul de frumos, și contribuind foarte mult prin acest procedeu la înmulțirea vânatului. Deasemenea câinii și pisicile găsiți vagabonzi pe terenurile de vânătoare, trebuiesc distruși fără cruțare.

În privința braconajului în județele menționate de mine mai sus, după constatările făcute, rezultă că este redus la mai mult de jumătate față de anul trecut, și sper că în scurt timp se va stinge cu desăvârșire față cu măsurile luate de organele de pază și forța publică.

Relativ la câinii de pe la turmele de oi și cirezi de vite, câinii cari aduc pagube însemnate vânatului, stând în permanență în pădure și cu ochii ațintiți numai asupra vânatului, eu cred nimerit, cum de altfel cred că toți iubiiții noștri colaboratori vor fi de acord cu mine, ca aceste javre să fie ținute în lanț în timpul zilei, căci este lucru cert și știut de toată lumea că fiarele sălbatice nu atacă vitele în timpul zilei ci numai noaptea, mai ales pe timpuri urite.

Noaptea câinii fiind liberi, pot fi de folos stăpânilor lor, deci nu mai au posibilitatea a goni vânatul cu atâta ușurință ca în timpul zilei, mai ales vânatul tânăr și fără nici o posibilitate de apărare.

Pentru întărirea celor de mai sus arătate de mine, îmi permit a cită 2 cazuri pe cât de triste, dar totuși foarte interesante:

În primăvara anului trecut, 1926, pe la sfârșitul lunii Aprilie, o căprioară a fost rănită de 3 câini ciobănești și gonită timp de câteva ore pe muntele Cumpătul, propr. Casei Regale. În urmă căprioara, spre a fi salvată a sărit în râul Prahova, de unde a fost scoasă de către personalul Uzinei Electrice Sinaia, istovită de puteri și predată Ocolului Silvic Sinaia, unde a fost îngrijită personal de către d-l șef al ocolului, timp de câteva zile, în urmă redându-i libertatea.

Al doilea caz, s'a petrecut prin luna Iunie a. c., la o inspecție făcută în muntele Piscul cu Brazi propr. Statului din jud. Dâmbovița, unde deasemenea am găsit 4 câini ciobănești mâncând cu multă poftă dintr'o căprioară pe care o goniseră mai mult timp, și fiind gravidă, a fost prinsă și sfâșiată în bucăți. (Zeița Co-drilor noștri!).

Trei din aceste bestii asazine, au fost executate pe loc, una scăpându-mi.

Am mai multe cazuri de acest soi, însă îmi rezerv dreptul pentru a le publica altădată.

Acestea ar fi deocamdată ce am de spus asupra dispariției vânatului nobil, spre a fi cunoscute de tot ce simte românește și cu dragoste de vânat.

INCEPUTURI CINEGETICE

de Căpitan Silvestru

VEAM un fel de cimotoie îndepărtată — nu aş putea indica precis gradul de rudenie — elev în clasa VII-a de liceu pe atunci, care suferia grozav de boala imitației a tot ce vede la alții. Mă vedeam că pictez, hai să se apuce și el de pictură, și fiindcă eră sin-

gurul copil la părinți, dă-i bani, dă-i cu cheltueli ca să-și cumpere tot, tot, deși nici eu nu aveam atâtea, deși aveam câțiva ani în această ocupație. Rezultatul evident nul, talentul și inspirațiile lipsindu-i cu desăvârșire. S'a convins el mai târziu că nu ar avea nimic comun cu o astfel de migăloasă îndeletnicire și s'a lăsat tot atât de ușor cum o începuse pentru a mă imita la vioară, deși îl asigurase că e prea tardiv pentru a învăța un instrument muzical și mai ales vioara. Și de data asta cumpără-i babacule vioară, toc de vioară, pupitru, note și... cum eră și natural pune-i și un profesor de vioară. Nu știu profesorul n'o fi fost bun, elevul o fi fost vinovat, dar știu că după puțină scârțâială praful și căldura au rupt strunele uitate întinse pe biata scripcă, svârlită într'un fund de dulap.

Nu-l mai văzusem dela începutul răsboiului, până în 1918, când venind cu regimentul în Galați și începând a-mi vizita cimotoiile dau și peste eroul de care amintii mai sus.

Isprăvise liceul și se pregătea de plecare la Iași, unde avea să urmeze «dreptul». Cum mă văzû mă și asigură că va băga în cofă pe toți profesorii universitari. Insist asupra unui interesant amănunt. Nu dăduse nici o zi încă pe la Universitate, dar deja își cumpăraseră un enorm biou cu toate accesoriile, un colosal dulap-biblioteca, tixit cu volume neconsultate încă de mulți advocați bătrâni. Și cu câte ifose mi le arată, ba și cu pretenția de a le ști conținutul plus câte o severă critică la fiecare pe gratis. Mărturisesc că nu mă amuză deloc felul lui, dar îmi plăcea entuziasmul lui. La plecare mă rugă să-i fixez o zi când să vie la mine să-i cetesc ceva din notele mele de campanie. Și așa mă pomenesc cu el tocmai într'o zi când mă pregăteam de vânatoare. Tocmai îmi făceam cartușe cu multă plăcere și răbdare, lucru ce nu mai făcusem de doi ani, și eram bucuros că a doua zi aveam să petrec câteva ore la vânatoare.

Cum mă vede mă ia cu un ton de superioritate: «A, servus amice, uitasem că te ții de sportul ăsta, și credeam că cel puțin acum după răsboiu te-ai vindecat; dar știi, e frumos și după câte am auzit ar fi tare amuzant. Imi pare rău că nu m'am apucat și eu de o asemenea îndeletnicire». Infine, nici mai mult nici mai puțin că merge și el. Mă ofer bucuros să-l iau cu singura condiție de a vorbi mai puțin.

Care nu-mi fu mirarea când chiar în acea seară mă pomenii cu el înarmat până în dinți: armă cal. 12, 100

cartușe, două cartușiere noi nouțe, sac, extractor cu fluer, și... un permis de vânatoare... împrumutat!

În zadar am încercat a-l convinge că ar avea nevoie de oarecari noțiuni de tragere. Nici nu mă lăsă să vorbesc. «Dragă, nu avea nici o grijă că nu-mi scapă nimic, nici la câmp nici la baltă». Își făcuse socoteala că din o sută de cartușe va împușcă cel puțin 10 iepuri pe cari îi și împărțise deja pentru reclamă.

În sfârșit ce să-mi mai bat capul — știam că aveam ce râde. Țiu să adaug că eră tare mofturos la mâncare și că în vieța lui nu făcuse doi km. pe jos.

Plecarea eră la 3 dim., la ivirea lucefărului de dimineață. Aveam de mers 18 km. cu căruța până la balta «Mălina», iar deacolo la câmp pe la forturile dărâmate, la iepuri. Cum nu prea eră matinal de felul lui, am avut cam de lucru până l-am văzut în picioare.

«Scoală N... ne-au venit tovarășii!»

Ordonanța ne aduce cafelele, câteva glume încep a sbură. Eram opt vânători, exclusiv N., care după multă tocmeală îl echipai și-l prezentai prietenilor ca pe un abil vânător, un fenomen, dar toți îl priviră cu o vădită neîncredere.

Plecarăm în două căruțe. Pe amicul și tânărul nostru tovarăș îl aranjaram cu multă atenție în... fundul căruței, unde se știe că sdruncinăturile se resimt mai puternic, așa că la cel mai mic hop îl vedeai înălțându-se în mâni și-și mușcă buzele, dar tăcea. Nici nu ieșirăm bine din oraș și începû să ne întrebe rugător dacă mai e mult, iar după 2—3 km. ne cerû permisiunea să... debarce puțin. Toți aveau ceva de spus pe socoteala lui, până și Recaș câinele meu nu-i dădea pace mângâindu-l când și când cu coada când pe la urechi, când pe la nas.

După multă trudă, iată-ne ajunși la baltă.

Eră, ce e drept, cam răcoare.

Tăcuți, sgribuliți, dar ca întotdeauna cu multă speranță ne risipim pe la locurile atât de cunoscute nouă. Iau lângă mine pe noul vânător, îi fac un adăpost de papură și-i dau lămuriri când și cum să tragă. Se crapă de ziuă. Mulțimea de păsări trezite din somn începuse a-și schimba locul. Întâiu nagății, apoi câte o rață singură în recunoaștere trecea pe deasupra fără a fi văzută auzindu-i-se numai fâlfâitul de bondar al aripelor. Amicul meu enervat de așteptare începuse a mă întrebă când se face ziuă că «nu distinge bine un stol de rațe de lângă el» (erau lișițe). Il rog să tacă. Incep focurile. Cum trăgeam un foc gata și el lângă mine să vadă ce a picat și mult se miră că o lăsam pe apă și nu mă duceam să o ridic. În sfârșit, momentul mult dorit de el veni și... o rătușcă b...ă se așeză drept în fața lui la 2—3 m. «Uite-o!» strigă aprigul vânător, dând să se ridice în sus, dar rața își luă sborul, iar el, alunecându-i picioarele cade ca pe scaun, arma îi ia foc, bufnindu-i în mâini.

Un moment rămâne zăpăcit, apoi mă întrebă cine a tras. Imi las adăpostul și mă duc să văd ce s'a

întâmpat. «Bine, d-le vânător, se poate una ca asta. Să te trântescă pe d-ta cogeamite flăcău o blestemată de rățușcă?» — «Nu dragă, să vezi... am vrut să trag și... dar ai văzut că a căzut!»

Rața a căzut, nu a căzut — dar el căzuse cum spusei în mocirlă ca pe scaun.

Fenomenul l-am înțeles și ca să nu fiu amenințat i-am luat arma promițându-i că i-o dau peste două ore când aveam să mergem la iepuri.

După puțin timp luăm păpușoaiile la picior.

Vânătorul meu încadrat între mine și un neamț. Mergem ce mergem și odată țâști un iepure de lângă neamț. Trage neamțul și nu lovește pentru că trăsese cu cureaua încurcată deasupra țevilor. Inspăimântat de moarte bietul urechiat o rupe la fugă cu capul între urechi, îndreptându-se spre eroul nostru. Tablou de necrezut. Presupusul meu vânător svârle arma și cu

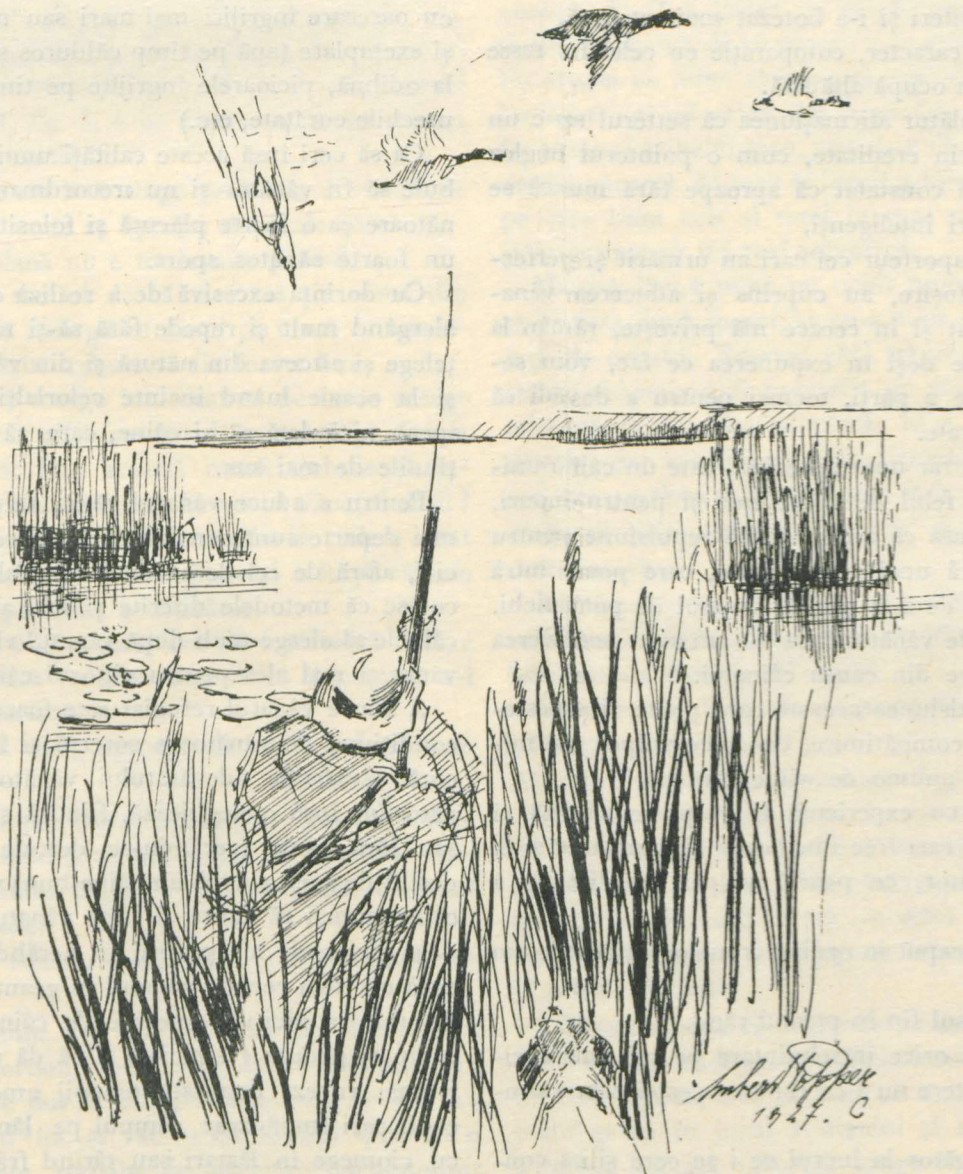
toată nădejdea o rupe la fugă spre mine. Cu sufletul la gură vine lângă mine. Ce s'a întâmplat N..., te-a împușcat neamțul? «Nu, mon cher, a tras neamțul în iepure, nu l-a lovit și iepurele de frică a turbat și veniă drept spre mine; și ca să nu se re-peadă la mine am fugit».

De sigur, ne-am adunat cu toții, ne-am trântit jos de răs, afară de N. «Dar bine, neică, nu putu-și trage în el ca să nu te muște?» îl întrebă unul.

— «E hei cucoane, replică dânsul, dar dacă nu-l atin-geam bine, pe cine mușcă el, nu pe mine?»

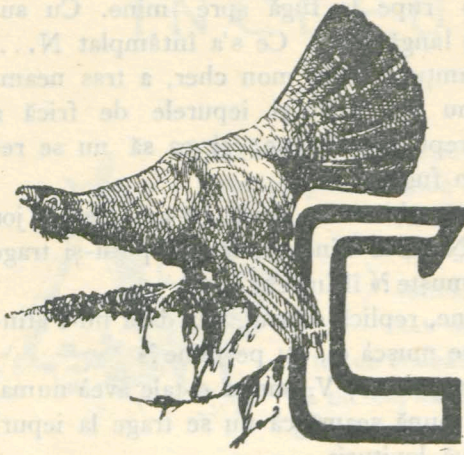
— «Așa e», răspunde moș V., «arma d-tale aveă numai două focuri și de bună seamă că nu se trage la iepuri turbați numai două lovituri».

Astăzi au trecut câțiva ani și amicul meu vânează... clienți, probabil convins fiind că aceștia nu mușcă... oricât i-ar lovi cu focurile... onorariului.

DRESAJUL CÂINELUI DE ARET PENTRU A ADUCE VÂNATUL RĂNIT

de Locot. Colonel St. Ilie Iotta

ELE ce urmează se pot aplica la toate rasele de câini de aret, la cari reușim să le facem dresaj; zic la care reușim, deoarece la

pointeri munca pentru aceasta întrece aproape întotdeauna răbdarea vânătorului.

De mai mult de 20 ani am încercat tot felul de câini și am rămas numai la setterul englez roșu (irlandez) și negru cu roșu (noir et feu, gordon).

Mă voiu referi dar la cei, pe cari îi cunosc în totul și m'am servit întotdeauna, corespunzând tuturor pretențiunilor, la setterii englezi pe cari și i-a apropiat francezii ca și pe pointeri și i-a botezat «noir et feu».

Despre calități, caracter, comparație cu celelalte rase și defecte mă voiu ocupa altădată.

Dela început înlătur afirmațiunea că setterul nu e un câine aporteur prin ereditate, cum e pointerul englez sau francez și am constatat că aproape fără muncă se formează aporteuri inteligenți,

În calitatea de aporteur cei cari au urmărit și perfecționat această însușire, au cuprins și aducerea vânatului rănit și fugit și în ceeace mă privește, rămân la această convingere deși în expunerea ce fac, voiu separa oarecum cele 2 părți, tocmai pentru a dovedi că nu trebuiesc separate.

Acest câine contrar unor aprecieri, este un câine universal pentru tot felul de vânat mic și pentru iepuri. Nu pot tăgădui însă că are o vădită repulsiune pentru vulpi și că preferă unei vulpi rănite, care poate intra în vizuină înainte de a fi prinsă, un stol de potârniche.

În vieța mea de vânător însă nu am avut neplăcerea să scap vreo vulpe din cauza câinelui.

Imi explic repulsiunea aceasta care poate fi amestecată cu oarecare compătimire, deoarece vulpea are mirosul de câine și anume de câine murdar.

Pentru câinele cu experiență la vulpi se adaugă și teama de paraziții cari trec imediat la el, cum trec și la imprudentul vânător, ce poartă vulpea imediat ce a fost împușcată.

Precizez dela început în ordine cronologică ceeace am cerut dela câine:

1. Să aibă mirosul fin în primul rând.

Am exclus dela orice întrebuintare pe cel care accidental sau din naștere nu a corespuns acestei prime condițiuni.

2. Să fie înțelegător la lucrul ce i se cere și ca conștință să i se poată moderă cheta ca stil și ca tact, ajungând chiar numai la trap.

3. Să aibă aret sigur, precis și prelungit.

4. Să aștepte darea focului (indiferent, în picioare, jos sau ascuns), urmărind mișcările stăpânului și lansarea vânatului.

5. Să plece fără comandă în direcția vânatului și să-l aducă fără nici o altă poruncă la picioare și nemestecat în gură.

6. Să-l urmărească dacă e rănit și să-l aducă. Am cerut această numai la vânatul de sbor și cel mult la iepuri. Pentru mine, pentru regiunile în care am vânat și vânez, pentru felul de vânătoare obișnuit la vulpi nu am cerut aceasta și socotesc chiar inutil și foarte rar realizabil.

7. Afară de aceste condiții nu am ținut decât mult mai puțin la celelalte. Coloarea nu are aproape nici o importanță, forma fizică deasemenea (vorbesc de câini de rasă curată), rezistența întotdeauna va fi mai mare ca a vânătorului, la un câine cu ardoare și antrenament, cu oarecare îngrijiri mai mari sau mai mici după rase și exemplare (apă pe timp călduros și părul tuns, umbră la odihnă, picioarele îngrijite pe timp noroios, nasul și urechile curățate, etc.)

Ca să ceri însă aceste calități unui câine, desigur trebuie să fii vânător și nu «recordman» și să privești vânătoare ca o foarte plăcută și folositoare distracție și ca un foarte sănătos sport.

Cu dorința excesivă de a realiza cât mai mult vânat, alergând mult și repede fără să-ți mai bați capul a înțelege și altceva din natură și din vânătoarea cu câinele și la ocazie luând înainte celorlalți tovarăși, nu poți spera niciodată să ai câine, care să 'mplinească condițiunile de mai sus.

Pentru a aduce vânatul rănit, refugiat viu sau căzut mai departe sunt convins că nu necesită un dresaj special, afară de cel de a aduce vânatul căzut la foc și socotesc că metodele diferite și mai ales aceea de a face câinele să alerge mult după vânatul viu este rea și pentru vânat și mai ales pentru viitorul câinelui.

A aduce vânatul refugiat este foarte util și uman, e o condițiune de vânătoare corectă și în acelaș timp procură satisfacție adevăratului vânător. Majoritatea vânătorilor însă o neglijează, fiindcă s'au deprins a vâna sau fără câine (cerându-se destule sacrificii și fiind destul de greu a avea un câine bun) sau fiindcă cer dela câine numai să caute și salte vânatul, restul cerându-l dela picioarele lor proprii în nerăbdarea și graba de a avea cât mai repede vânatul în geantă. Se susține chiar de unii, că nici nu e nevoie de câine la vânătoarea de câmp și pădure «1 picior» și că dă mult mai frumoase și mai rezezi rezultate «copoi americani»: câte 2—3 copii cari împânzesc câmpul pe lângă vânător bătând cu ciomege în lăstari sau târînd frânghii întinse între ei pe mișiști.

Acest mijloc eu cel puțin îl socotesc barbar și cu rele consecințe, pervertind caracterul vânătorului și

acreditând opiniunea că a fi vânător înseamnă să consumi cât mai multă munițiune și să distrugi cât mai mult vânat.

Cu toate această însemnătate de care sunt pe deplin convins, a calității de a găsi și aduce vânatul rănit, la un câine socotesc că primează însă tot finețea mirosului dat fiind că nu trebuie să ție nasul continuu pe pământ.

Fără a intra în o specială argumentare pentru a face acum deplină dovadă, amintesc numai că fiecare vânător a constatat în numeroasele ocaziuni că, aducerea vânatului rănit e posibilă numai ca o consecință a nasului fin.

În ce măsură se poate cere realizarea acestei calități se poate limita în margini fixe dacă avem experiența obiceiurilor vânatului și posibilităților câinelui.

Cer dela câine să-mi aducă întotdeauna prepelița, potârnicchia sau sitarul dacă în adevăr vânatul a fost rănit.

Socotesc ca maximum 150 m. de rază câmpul de căutare al câinelui dela locul în care vânatul a primit focul. Nu voi renunța nici peste această distanță, dar atunci nu mai aștept pe loc și mă îndreptez pe direcțiunea focului pentru a da posibilitatea câinelui care nu trebuie lăsat să vagabondeze la distanțe enorme, să caute mai departe. A cere câinelui să *caute exclusiv pe urmă* fie că e sângheroasă, fie că e de picior cu sânge numai la plecare este o greșeală.

Vânatul cu pene nu lasă sânge decât rar și numai în locul unde cade și unde se oprește după alergare.

La vânatul cu blană nu e totdeauna posibil.

Formulez astfel modul de căutare: să ție urma din când în când, nu să meargă cu nasul pe urmă ca un co-poiu, și deaceea nasul trebuie să fie foarte bun.

Câinele nu poate merge întotdeauna pe unde merge sitarul și potârnicchia adică cu nasul pe urmă și nici la prepelițe câteodată. Din această cauză trebuie să renunțăm a pretinde dela câine să ne aducă vânatul rănit? Cred că nu. Dresajul deci trebuie să aibă în vedere acest neajuns de cea mai mare însemnătate și a forță câinele să meargă numai pe urmă e dăunător.

La iepure fac o mică deosebire: Să-l găsească dacă e refugiat și să-l aducă dacă puterea fizică îi permite a-l aduce fără să-l târască.

În caz contrariu merg aproape de câine și-l ridic eu însumi.

Dau mai jos numai câteva întâmplări pentru a face dovadă celor afirmate până aci și rog pe vânătorii adevărați să caute multe altele în amintire, căci ele sunt destul de numeroase.

Nu întotdeauna vânatul e lovit ca să i se poată zice că e rănit.

Eram la prepelițe cu d-l General X: Eu aveam 2 câini setteri gordon, d-sa unul brac francez care schiopătând fusese dus la căruță. Câinii mei ne serveau pe amândoi. Aud foc și văd și eu căzând «plumb» o prepeliță pe miriște, aproape de marginea porumbului; unul din câini se duce însă nu găsește. Indemnat și certat să caute numai în acel loc câinele refuză net și se așează jos. Foarte supărat, eram aproape să-i aplic o

aspră pedeapsă. M'am reținut și am făcut bine. M'am gândit că poate *mai bine ne înțelege* el pe noi *decât îl înțelegem noi pe el* (a căuta să înțelegi orice acțiune a câinelui e un principiu fundamental de dresaj). În adevăr lăsat și încurajat cu blândețe câinele a început să caute din nou însă tot în direcțiunea porumbului. De data aceasta a fost lăsat să facă ce vrea.

După câteva cercuri foarte repezi a rămas fix în porumb la câteva rânduri așa că se putea vedea. Am așteptat fiind sigur că a găsit prepelița rănită și că o va aduce. Cedaserăm în gândul nostru ceva din eficacitatea loviturii crezând că prepelița abia a mai putut să se ducă pe picioare, dar la îndemnul făcut câinelui prepelița a sburat ca și cum eră neatinsă ceea ce ne-a schimbat cu totul convingerea asupra loviturii, care totuși a rămas neexplicabilă.

Faptul că dela început câinele n'a insistat asupra locului unde căzuse prepelița, exclude posibilitatea să fi fost altă prepeliță. El știă sigur că nu este acolo cum eram noi convinși și știă și direcțiunea în care plecase. *Nu înțelegem întotdeauna lucrul câinelui.*

În toamna trecută am avut mulți sitari în regiunea noastră. Într'un lăstar de sălcii, pârâiau focurile dela toți trei tovarăși de vânătoare dela primii pași în «Renii». Eu aveam cu mine câinele cel mai bătrân și cel mai de încredere; câinii celor doi tovarăși, un pointer și un fiu tânăr al câinelui meu, răscoliau de zor și săltau destul de des vânatul. Al meu la început mi-a prevestit un sitar pe care l-am ucis și unul în care n'am putut să trag și nu a vrut să mă mai servească.

Mergea lângă mine cu ochii numai la țevile puștei, căuta însă după focuri, și mi-a adus, chiar sitari împușcați de ceilalți. Enervat căci trăgeam rău fiind și neatenț, obișnuit a fi prevestit de câine, l-am pedepsit, mi-a părut rău mai pe urmă. El a încercat să-și facă datoria, dar eră întotdeauna stânjenit de ceilalți câini, cari prea grăbiți săltau vânatul fără prevestire și de noi vânătorii prin desimea focurilor și prin apropierea la care mergeam.

Am înțeles atunci că în imposibilitate, renunțase a mai căuta pentru a mă prevesti, făcându-și însă foarte bine *numai datoria de apporteur*.

Câinele meu mi-a dat cu această ocazie o lecție folositoare.

Nu poate ține întotdeauna urma de picior.

În primăvara 1926 eram cu prietenii Căpitan D. și A. M. la sitari prin pădurea Buturugari. Sitari puțin. Fiecare aveam câini. Mă răslețisem și găsisem o pereche. Cam în același timp am auzit foc și dela ceilalți. Cu părere de rău am răspuns la semnalul de chemare și m'am apropiat.

Chemat a pune câinele meu pe urma unui sitar căzut. «Foc» s'a dus unde cei doi câini răscoleau un stușiș, a dat un cerc repede, a rămas într'un scurt aret și a pornit în mare galop în jurul stușișului și nu l-am mai văzut. Prietenii tocmai văzuseră sânge în locul unde căzuse sitarul și mă îndemnau să chem câinele înapoi. Atunci i-am rugat să aibe răbdare și să lăsăm câinele să-și facă meseria și dacă se va înapoia fără sitar nu e timpul

trecut să scotocească locul — unde căzuse. Privind în direcția unde plecase câinele, l'am văzut cu toții venind pe potecă c'am la 100 m. cu sitarul, care era abia rănit la un sfârc de aripă. Ce se întâmplase? Cei doi câini cătând pe urmă și neputând a o descurcă în rugi pierdeau timpul așa că sitarul se dusesse. Al meu mai bătrân deși a însemnat locul unde căzuse, neputând a pătrunde pe urmă în rugăret a ocolit și gășind urma ieșită s'a lansat în aceeași direcție. La fel a făcut și la celălalt rugăret unde ar fi pierdut timp și mai mult să descurce și simțind urma ieșită l-a ajuns de scurt pe sitar.

A fost o probă de inteligență care a fost povestită cu mare vâlvă în cercul vânătorilor. Eu însă le explicasem pe loc, că această se datorește numai modului de dresaj. Acest «Foc» al meu a avut de altfel și neplăceri nu numai laude pentru acest fel de urmărire a vânatului rănit.

Mergeam odată la iepuri, la picior în tufe rari; la un moment dat eu eram aproape perpendicular pe direcția de mers a prietenilor C. D. și P. D. Două focuri trase de ambii într'un iepure îl face să cadă, ceea ce eu și câinele meu am văzut bine, iar ei nu. Iepurele se scoală însă și intră într'un tuferiș, câinele ocolește tuferișul, iepurele se înapoiază și fără să trag, cade definitiv aproape de mine la 20 pași. Dar în momentul în care Foc a ieșit dincolo de tuferiș a fost făcut iepure (neputându-se bine observa prin ierburile înalte) și a primit un foc de pușcă care l-a făcut să sufere puțin. *Chiar prepelița nu poate fi gășită pe urmă.*

Cu prietenul C. D. la el la moșie trag într'o prepeliță care cade în porumb. «Dac», un câine de aproape doi ani și pe care pierzându-l l-am regretat mult, caută în zadar și se învârtește pe locul unde a căzut prepelița. Incepusem a-l chema când prietenul meu C. D. m'a sfătuit să așteptăm și să-l lăsăm în pace. Mai mult de 5 minute a răscolit locul în care timp noi ne apropiasem; a găsit-o în sfârșit ascunsă sub o brazdă cu pir uscat, întoarsă ca o ștrașină. De sigur că prepelița se mișcase mai mult în acel loc până a găsit refugiul, ceea ce a făcut pe câine să nu poată descurca urma.

Aceeași dovadă:

Eram acum un an la prepelițe cu iubitul nostru inspector de vânătoare, veșnic tânăr deși e veteran din

1877. Era un islaz semănat și aproape cosit; rămăseseră pâlcuri mici de mei. Trage într'o prepeliță care cade într'un pâlc de dughie, câinele său o caută, iese din dughie și se înapoiază iar. Apropiindu-mă, caută și câinele meu, dar trece ca glonțul prin dughie, iese de partea cealaltă și se înapoiază iarăș dându-i ocol scurt. Lărgește apoi cercul mult și aduce prepelița tot din direcția de unde lansase prima oară. Explicația: Urma era destul de greu de descurcat în dughie și de fapt au descurcat-o ambii câini simțind că ieșise. Cum însă timpul era călduros și meșteștea teferită, imediat ce câinii au ieșit din dughie n'au mai putut ține urma care de fapt nu mai putea să existe pe locul bătătorit.

Vânătorul îngreunează sarcina câinelui.

La sitari în toamna trecută cu 2 câini: «Stol» care n'avea decât 8 luni, dar care începuse să învețe meseria încă dela prepelițe, aveam o deosebită patimă a aduce vânatul pontat și sculat de cel mai bătrân. Trag în sitar care cade, Stol se duce și caută. Curios a vedea de aproape lucrul său, mă apropiu lângă el. De mai multe ori se întoarce căutând spre mine cu nasul în sus, până când observ că era atras de alt sitar ce era în plasă. Depărtându-mă puțin a găsit vânatul și mi l-a adus frumos.

Mă lecuisem de altfel de mult de greșeala de a călca pe locul unde caută câinele, constatând de mai multe ori și cu alți câini că-i stânjeniam cu prezența mea fie astupând urma, fie depărtându-l prin apropierea mea, fie prin mirosul vânatului și al genții.

Am insistat mai mult asupra vânatului de sbor, căci acesta e cel mai greu de găsit; la vânatul cu blană (epure) urma se poate ține mult mai bine de pe sânge și miros. Nu putem însă compta că se poate ține totdeauna.

Am avut în diferite timpuri cazuri diferite. Unul întâmplat în toamna trecută, îl expun mai jos: Eram la sitari în «Lebăda», câinele se oprește, un iepure pleacă și trag. Iepurele se înapoiază zăpăcit, îmi trece pe lângă picioare, face câteva sărituri pe un teren acoperit cu apă, lat de mai mulți metri și numai de un lat de mână adâncă și intră în rugi cam la 80 pași de mine. Câinele pe urma lui pierde în zadar timpul căutând urma în iarba inundată și deși lărgește cercul din ce în ce, nu trece dincolo de apă.

(Va urmă).

K Y N O L O G I E

de inginer Coloman Szabó, Feniș, Jud. Bihor

Ă nu se supere adevărații kynologi, că mă ocup de cele mai elementare părți, de principiile fundamentale a Kynologiei, dar sunt convins, că la noi sunt puțini prăsitori de câini și dintre aceștia o parte sunt numai începători, deaceea cred că nu depun o muncă inutilă, când scriu despre

principiile fundamentale ale Kynologiei.

Kynologia e un cuvânt de origine elină și e știința care tratează despre câini — se ocupă deci cu prăsirea creșterea și dresarea câinilor. Kynologi îi numim pe aceia, cari și-au însușit această știință.

Sunt și vânători cari cred că se pot numi kynologi, pentru că iubesc câinele și își fac rost de undeva de un câine (mai mulți îl primesc cadou), apoi nu le pasă dacă câinele lor corespunde caracteristicii rasei respective și astfel de multe ori ajung la trista convingere, că nu corespunde așteptărilor și atunci desgustați îl «dăruiesc» altora.

Orice soi de câini atunci e bun și frumos, dacă e prăsit rațional în sânge curat. Până acum există 87 soiuri de câini, cari merită să-și păstreze și pe mai departe originalitatea.

Până când la noi — după cunoștința mea — sunt numai 3 uniuni pentru prăsirea câinilor¹⁾, dintre cari cea din Cluj, se ocupă cu toate rasele de câini, cea din Aradul-Nou, se ocupă cu foxterierii și cea din Arad numai cu câini de poliție; în străinătate deja sunt uniuni formate pentru mai multe rase de câini. Scopul principal al Uniunii din Cluj este ca să mențină calitățile și caracteristicile; să le păstreze puritatea sângelui rasei respective și să le prăsească.

O parte din vânători nici nu cunosc îndeajuns caracteristicile specifice ale unor rase de câini, deaceea se întâmplă, că primesc cadou de undeva un prepelicar, despre care nu știu de unde derivă, știu doar atât că se aseamănă cu prepelicarul. Iubesc câinele și cred că mai bun și mai frumos câine ca al lor, nici nu există. Cu timpul însă, din întâmplare întâlnesc un specialist de câini, sau eventual prezintă câinele la vreo expoziție și acolo vor auzi, că arbitru va zice despre câinele iubit, că nici ca exterior nu corespunde caracteristicilor rasei respective, pentru că are capul mare și lat, părul nu e nici lung nici scurt, corpul greoiu, etc.

La aceste observațiuni apoi prăsitorul se supără și mai de multe ori acuză arbitru, spunând că nu-și pricepe meseria.

În anul 1924 am fost martor ocular la o asemenea scenă petrecută la o expoziție de câini, unde au dus un prepelicar german cu părul scurt și cățelul său de 1 an. Prepelicarul-mamă, cu excepția unor defecte exterioare se putea cunoaște a fi un prepelicar german cu părul scurt, dar despre cățel nu se mai putea presupune același lucru, pentru că eră mare, greoiu, capul scurt, corpul gros și diform, se asemănă mai curând cu un câine San Bernhard decât cu prepelicarul.

Arbitru nu știu cum să claseze câinele «drag», pentru că nu seamănă nici unei rase. Proprietarul s'a indignat de ce nu-l clasează între prepelicari și de ce nu-i acordă premiu, când la vârsta de un an e atât de tare, frumos și bine crescut. Eu, care am urmărit cu atențiune arbitru, vorbind cu băiatul proprietarului câinelui, întrebându-l, de unde au câinele acela mare, despre care se zice că e prepelicar, mi-a comunicat, că mama lui e prepelicarul expus, iar tatăl său e câinele (nu prepelicar) al măcelarului din vecinătatea lor.

Ce se întâmplă atunci, când acest cățel, zis de stăpânul său prepelicar frumos și bun, ajunge în posesiunea unui vânător începător, care nu se pricepe la câini? Acesta zi de zi se ocupă, se necăjește, ba se înfurie, și vede, că favoritul său nu progresează nici la un an sau doi, pentru că în câinele său sunt mai multe calități din câinele măcelarului, decât din prepelicar. După aceasta ajunge la concluzia, că nu se merită să vâneze cu prepelicari.

Să nu se creadă a fi kynologi aceia, cari cunosc 2—3 câini și au avut și ei câini, pentru că un kynolog trebuie să învețe mult din manuale de specialitate și mai mult din experiență, dela kynologi experți, și mai cu seamă la concursuri dela arbitri.

Participarea la expoziții și concursuri e foarte folositoare, mai cu seamă deaceea, că vedem înaintea noastră câinii, arbitru își face observațiile și arată defectele, astfel că vedem îndată defectele cari nu sunt permise la anumite soiuri și rase de câini.

Cei ce nu pot participa la concursuri și expoziții, aceluia e foarte recomandabil să citească critica arbitru în revistele cinegetice, și deaceea e bine ca arbitru să-și descrie arbitru său cât mai detaliat.

Oricine ar dori să aibă un câine, fie acela chiar și pentru paza casei, basset, foxterier, câine de oi, sau prepelicar, trebuie să se nizească, ca să-și procure numai câine de rassă pură cu pedigree, despre care se poate constata în mod oficial, că părinții și strămoșii lui, au fost câini de aceeași rassă și nu corcitură.

Procurarea acestor rase de câini însă e mai greu, pentru că prăsitorii nu le prea fac cadou, din motivul că prăsirea lor e foarte costisitoare și de multe ori plătesc sume fabuloase pentru ei, ce mulți nu fac bucurios, neștiind ce deosebire este între un câine de rassă pură și altul corcitură.

Îndeosebi vânătorii s'au putut convinge despre deosebirea dintre câini de rassă pură și cei de rassă îndoelnică.

¹⁾ S'a înființat și la București o asemenea soc. numită: Societatea pentru Îmbunătățirea Rasei Canine.

Un câine de rasă pură se poate dresa într'un timp foarte scurt, cu puțină oboseală, până când ceilalți nici după multă oboseală nu vor fi perfecți, pentru că, primii moștenesc calitățile bune ale predecesorilor lor, pe când ceilalți moștenesc calitățile proaste a strămoșilor, aceasta în urma principiului atavismului. Nu zic, se întâmplă câteodată ca să fie bună și o corcitură, dar aceasta e foarte rar.

Deaceea recomand tuturor, cari vor să vâneze corect și cu plăcere, să-și procure numai câini cu pedigree, dacă au posibilitatea, un prepelicar dresat gata, pentru că atunci va ști ce primește.

E drept, că un câine dresat gata, astăzi încă are un preț considerabil; cine însă nu are punga prea grasă, acela să-și procure un cățel și dacă știe să-l dreseze singur, după un manual cinegetic. E bine dacă citește

mai multe cărți de specialitate; dar se poate întâmpla, ca în mâna unui dresor rău să se strice câinele fie el din rassa cea mai bună.

În Kynologie e foarte important și alegerea animalelor de prăsilă, pentru că nu e întotdeauna de ajuns ca să împerechiem un câine și o cățea din aceeași rasă, trebuesc cunoscute calitățile fiecăruia în parte, precum și strămoșii lor, pentru aceasta trebuie să cunoaștem pedigriul câinilor respectivi.

Cartea de origine a câinilor o numim pedigree, în aceasta sunt menționați părinții și strămoșii câinilor.

Însfârșit, recomand tuturor amatorilor de câini, să se înscrie în Uniunea prășitorilor de câini, să sprijinească această instituțiune, ca să poată aduce cât mai multe jertfe pentru scopurile prășirii câinilor.

EXPOZIȚIA DE FOXTERIERI

ARAD 2 OCT. 1927

Arbitru d-l Alexandru S. Kovdch, Aradul Nou.

FOXTERIERI CU PĂR NETED

CĂINI

Premiul I și campion 1927.

Champ. și champ. la viziună Nimród Csála C. F. K. C. I. 49.

Tata: Luchyf Darky.

Mama: Lilli Mirachel VI. 852. M. E. T.

Crescător: I. Körmöczy (Ungaria) Miskolcz.

proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II. Teddy of Transsylvania.

Proprietar: A. Palkovics, Arad.

Premiul III. Bobby of Transsylvania.

Proprietar: Scharlé J., Arad.

CĂȚELE

Premiul I și campionat 1927.

Champion și Derby Smoothhaired Modell II. 160.

Proprietar: Căpitan Călugăru, Cluj.

Premiul I și Derby, 1927.

Elite Sára C. F. K. C. II. 190.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II. Câștigătoarea Derby-ului la viziune Elite Borcsa II. 186.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul III. Mágnás Maca C. F. K. C.

Proprietar: Vilhelm Janda, Timișoara.

FOXTERIERI CU PĂR ȚEPOS

CĂINI

Premiul campion 1927.

Importat: Siheder Földönfutó M. E. T.

Proprietar: M. Ritzler, Timișoara.

Premiul I. Importat. campion Jack II Kisbér M. E. T. 2055.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II. Eugero Azor C. F. K. C.

Proprietar: Căpitan Călugăru, Cluj.

Premiul III. Elite Foxmann C. F. K. C.

Proprietar: Ioan Scheer Arad.

Champion la viziună pe 1927 și premiul I.

Import. Champ. la viziună Jack II. Kisbér. M. E. T. 2055.

Tata: Regent II von Haltertal.

Mama: Strick von Haltertal.

Crescător: Iuliu Koch, Mezőhegyes (Ungaria).

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

CĂȚELE

Premiul campion 1927.

Importat. Champion Zsuzsi Kisbér M. E. T. II. 121.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul I și Derby 1927.

Estelle Zazo C. F. K. C.

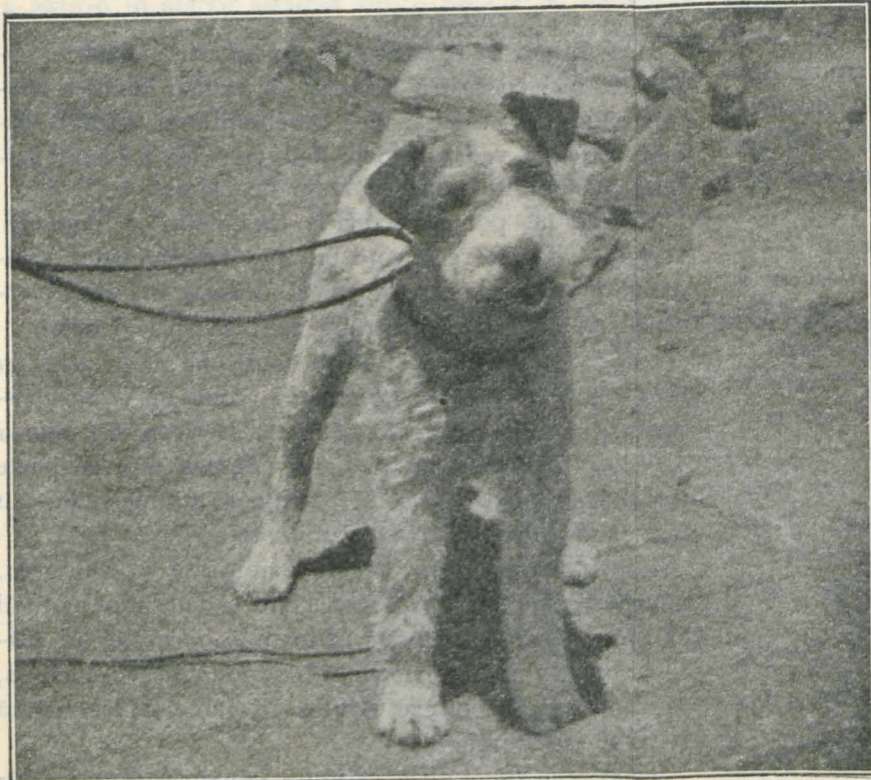
Proprietar: Căpitan Călugăru, Cluj.

Premiul II. Temes Nelly.

Proprietar: Iuliu Gombás, Timișoara.

Premiul III. Mágnás Dolly.

Proprietar: Iosif Fogas, Timișoara.

Import champion Jack II. E. T. 2055.

Rezultatul concursului de foxterieri la vizuine artificiale

Arad, 2 Oct. 1927

CONCURS DE CĂȚEI LA VULPI

Premiul I. Teddy of Transsylvania.

Proprietar: Andrei Palkovics, Arad.

Premiul II. Elite Foxmann.

Proprietar: Ioan Scheer, Arad.

CONCURS DE INCEPĂTORI LA VULPI

Premiul I. Elite Foxmann.

Proprietar: Ioan Scheer, Arad.

Premiul II a. Temes Muki.

Proprietar: I. Fogas, Timișoara.

Premiul II b. Temes Nelly.

Proprietar: Julin Gombás, Timișoara.

CONCURS PRINCIPAL LA VULPI

Premiul I a. și Champion la vizuine pe 1927.

Importat. Champion la vizuină Jack II Kisbér

M. E. T. 2055.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul I b. Champ. la vizuină Temes Marcsa

C. F. K. C. I. 65.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul II. Derby-Marosborgo Czigánybáró.

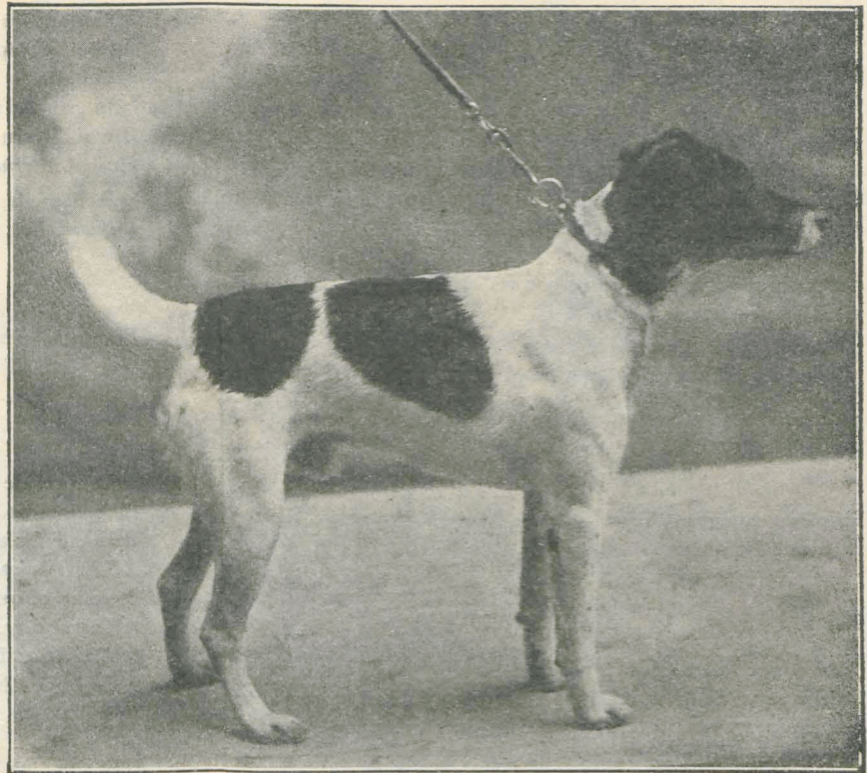
Proprietar: G. Pollak, Timișoara.

Premiul III Eite Derby Borcsa I C. F. K. C. II. 186.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Premiul IV. Champion Nimród Csála C. F. K. C. I. 49.

Proprietar: Stefan Bécsy, Târgu-Mureș.

Champ și champ. la vizuină Nimrad Csála C. F. K. I. 49.

Premiul V. Temes Nelly.

Proprietar: Juliu Gombás, Timișoara.

Premiul VI. Temes Muki.

Proprietar: I. Fogas, Timișoara.

Stefan Bécsy

COMUNICĂRI ȘI PUBLICAȚIUNI

E R A T Ă

În numărul trecut s'a strecurat un regretabil *lapsus calami* în recenzia pe care a făcut-o colaboratorul nostru d-l G. Scrioșteanu volumului «Țara de dincolo de negură» de M. Sadoveanu. Bineînțeles că din eroare d-l Scrioșteanu a atribuit lui D. Bolintineanu, «*Pseudo Kynegeticos*»-ul lui Al. Odobescu. Deaceea a și meritat epigrama de mai jos, pe care un cititor glumeț i-o adresează:

D-lui G. Scrioșteanu

EPIGRAMĂ

Iubești mult pe Sadoveanu

Și eu i-admir pitorrescul,

Dar cu D. Bolintineanu,

L'ai da gata pe Odobescul.

Pif-Paf-Puf, Ploești.

Ministerul Agriculturii
și Domeniilor
Direcțiunea vânătoarei
No. 95080/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că prinderea dropiilor pe timp de polei este strict oprită (art. 29 din legea pentru protecția vânatului).

Cel ce se va face vinovat de asemenea faptă se va pedepsi

cu amendă de 3000 lei și închisoare până la trei luni (art. 77 și 79 din legea pentru protecția vânatului).

Toate autoritățile județene, comunale, polițienești, jandarmi, paznicii publici și privați de vânătoare sunt obligate a supraveghea de aproape pentru aplicarea legii, rămânând direct responsabili.

1927, Noemvrie 23

p. Ministru, N. Ottescu

Director general al vânătoarei, N. Săulescu

A P E L

Societățile de vânătoare precum și D-nii vânători din întreaga țară sunt rugați a dona Direcțiunii Vânătoarei diferite piei de animale sau blănuri nelucrate, diferite animale împăiate, coarne, cranii sau colți, precum și orice obiecte vânătoarești care ar reprezenta evoluția vânătoarei în decursul timpului.

Toate aceste obiecte donate prevăzute cu plachete purtând numele donatorilor, urmează să fie depuse în Muzeul Național de vânătoare, care este în formațiune în pavilionul special amenajat în acest scop în Parcul Carol I.

În cazul când donatorii nu locuiesc în București obiectele ar urma să fie trimise prin poștă sau cale ferată, pe adresa Direcțiunii Vânătoarei din Ministerul de agricultură și Domenii, care va suporta și spezele de transport. —

În felul acesta D-nii vânători și Societățile ar contribui la desăvârșirea acestei frumoase și folositoare instituțiuni, menită să reprezinte bogăția faunei din țara noastră.

Orice publicație trebuie să ne sosească cel puțin până la 15 ale lunii, pentru a putea apare în numărul lunii viitoare al Revistei
Publicațiile oficiale se plătesc cu anticipație, socotite câteș lei cuvântul.

Primăria comunei Ciungi
Jud. Satu-Mare
No. 225/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat a comunei Ciungi se va da în arendă prin licitațiunea publică în ziua de 15 Decembrie 1927, ora 3 d. m.

Prețul de strigare lei 900.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase la primăria comunei.

Giungi, la 22 Octombrie, 1927.

Notar (ss), *Herman Horvat, m. p.*

Primar, *Ioan Precup, m. p.*

~ ~ ~

Primăria comunei Chirișa
Jud. Satu-Mare
No. 226/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală că dreptul de vânat a comunei Chirișa se va da în arendă prin licitațiune publică în ziua de 15 Decembrie 1927, ora 10 dim. pe termen de 6 (șase) ani.

Prețul de strigare lei 2200.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase la primăria comunei.

Chirișa, la 22 Octombrie, 1927.

Notar, *Herman Horvat, m. p.*

Primar, *Carol Miskolczi, m. p.*

~ ~ ~

Primăria comunei Săcălaz
Jud. Timiș-Torontal
No. 1279/1927

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Săcălaz, județul Timiș-Torontal, prin aceasta aduce la cunoștință ținerea licitației publice pe ziua de 15 Ianuarie 1928 la ora 11 la primărie, a arendării terenului de vânat pe un teritor de cca 10.000 jug. cad. Prețul de exclamare este 30.000 lei pe un an. Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase.

Săcălaz, la 22 Octombrie 1927.

Notar, (ss) *Iosif Seim.*

Primar (ss), *Starch Iacob.*

~ ~ ~

Notariatul Bănișor
Jud. Sălaj
No. 527/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat pe teritoriu, comunelor Bănișor, Ban, Peceiu, Marin și Huseni (Județul Sălaj) se va da în arendă prin licitație publică pe timp de 10 ani, cu începere dela 1 Ianuarie 1928.

Licitația se va ține în Bănișor în ziua de 9 Ianuarie 1928, orele 11 a. m. la primărie.

În Ban în ziua de 9 Ianuarie 1928, orele 13 p. m. la primărie.

În Peceiu în ziua de 9 Ianuarie 1928, orele 9 a. m. la primărie.

În Marin, în ziua de 11 Ianuarie 1928, orele 14 p. m. la primărie.

În Huseni, în ziua de 11 Ianuarie 1928, orele 10 a. m., la primărie.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul notarial Bănișor, între orele oficioase.

Licitanții vor dovedi cele prevăzute în legea pentru protecția vânătorului și reglementarea vânătoarei și numai aceștia pot lua parte la licitație.

În caz de nereușită licitația se va repeta în comunele: Bănișor, Ban și Peceiu în ziua de 25 Ianuarie 1928, iar în comunele Marin și Huseni în ziua de 27 Ianuarie 1928, la orele mai sus fixate.

Bănișor, la 4 Noembrie 1927.

Notar (ss), *Kolosváry Árpád.*

~ ~ ~

Primăria comunei Bodrogul-Nou
Jud. Timiș-Torontal
No. 648/1927

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe teritoriul comunei Bodrogul-Nou în estindere circa de 237 jug. se va da în arendă pe timp de 6 ani, începând dela 1 Februarie a. c. până la 1 Februarie 1933.

Licitația va fi orală și se va ține în ziua de 20 Decembrie a. c., orele 11 a. m. la primărie.

Prețul de exclamare fiind de lei 500. Vadiul 10%.

Condițiunile se pot vedea în biroul notarial între orele oficioase. Bodrogul Nou, la 10 Noembrie 1927, Jud. Timiș.

Notar (ss), *I. Petcu,*

Primar (ss), *Crucean.*

~ ~ ~

Primăria comunei Beșenova-Nouă
Plasa Chișoda
Jud. Timiș-Torontal
No. 1172/1927

PUBLICAȚIUNE

Primăria comunei Beșenova-Nouă aduce la cunoștința generală, că dreptul de vânat al comunei Beșenova-Nouă cu o suprafață de 7.000 jug. cad. se va da în arendă prin licitație publică pe un timp de 6 ani cu începerea dela 1 Februarie 1928 până la 1 Februarie 1934. Licitația este orală, și se va ține în ziua de 26 Ianuarie 1928 la ora 10 a. m. în sala primăriei.

Prețul de exclamare este 3.000 lei. Vadiul 10%.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primăria în orele oficioase. Beșenova-Nouă, la 11 Noembrie, 1927.

Primăria.

~ ~ ~

Primăria comunei Nireș
Jud. Someș
No. 840/1927

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință că dreptul de vânat a comunelor mai jos notate se va arenda prin licitație publică pe 6 ani continuativi, precum urmează:

În comuna Nireș la biroul notariat în 23 Noembrie a. c., ora 10 a. m. cu 500 lei prețul de strigare.

În comuna Mănăstire la casa primăriei la 24 Noembrie a. c., ora 11 a. m., cu lei 100 preț de strigare.

În comuna Mica la casa primăriei, în ziua de 25 Noembrie a. c. ora 10 a. m., cu 100 lei preț de strigare.

Dreptul de vânat va fi arendat numai acelor persoane cari vor fi admiși de Ministerul de domenii spre a licita (art. 13 din legea pentru protecția vânătorului).

Condițiunile de licitație sunt afișate la fiecare primărie.

Nireș, la 7 Octombrie, 1927.

Notar cerc. (ss), *Sigismond Hirsch.*

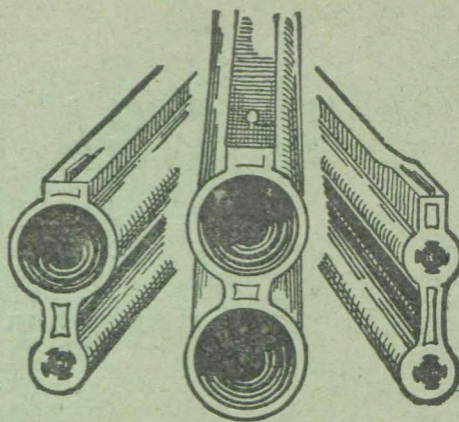

Gebrüder Merkel
Gendehre

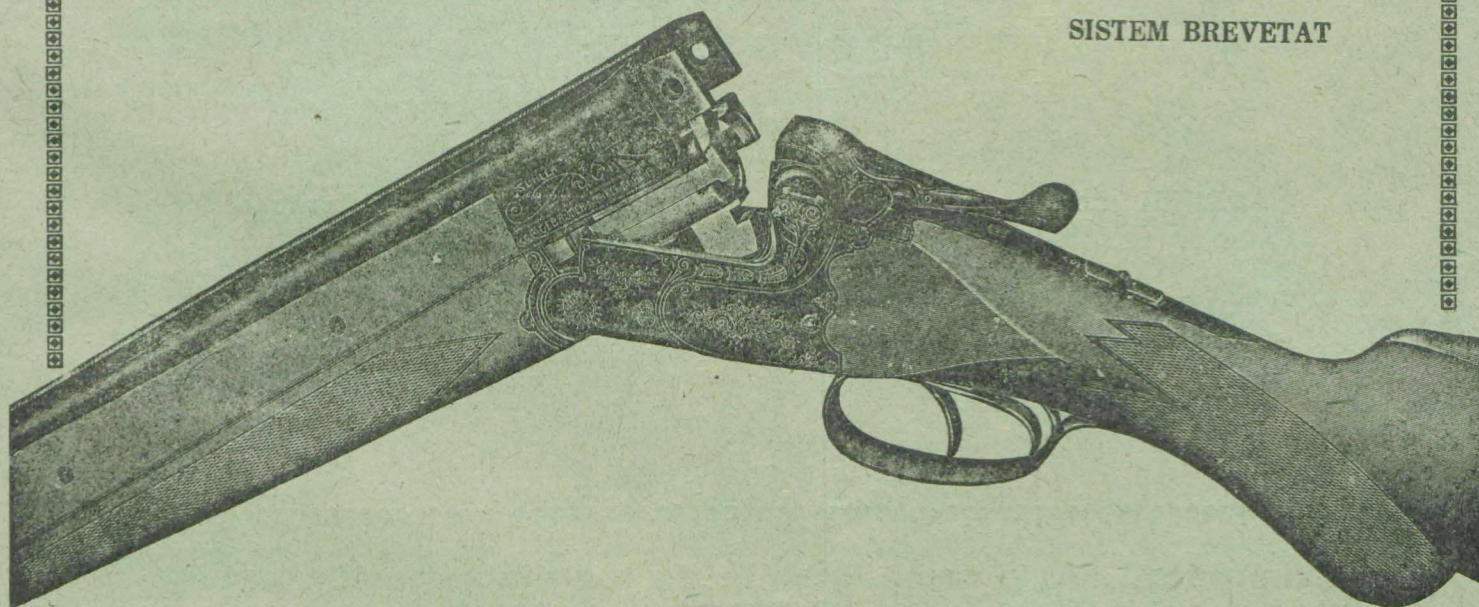
FONDATA IN 1893

MARCA FABRICII

SISTEM BREVETAT

Arma viitorului pentru vânătoare și tip sportiv

Marile succese practice obținute cu armele noastre cu țevi suprapuse, dovedesc marile avantaje ale acestor arme sistem Bock:

- 1) Câmp de ochire complet liber, fără reflexe laterale;
- 2) Percutare infailibilă a capselor (sistem brevetat);
- 3) Inchizător de o putere de rezistență unică;
- 4) Tir de mare precizie, mai ales pentru distanțe mari, din cauza stabilității și a zăvoririi perfect simetrice a țevelor;
- 5) Tragere rapidă și precisă, datorită balansării și manibilității impecabile a acestui model.

Fabricația acestor arme cu țevi suprapuse este specialitatea noastră. Indelungata noastră experiență și instalațiunile moderne cu totul perfecționate ale casei noastre, ne garantează exclusivitatea fabricației acestui sistem, pe care-l construim în următoarele modele:

Arme de alice cu două țevi, sistem Bock (2 țevi de alice suprapuse).

Arme expres cu două țevi, „ „ (2 țevi de glonț suprapuse).

Arme mixte cu două țevi, „ „ (1 țevă de alice și una de glonț, suprapuse).

Aceste modele le putem construi și cu două sau mai multe rânduri de țevi. De pildă o armă de alice sistem Bock, cu un rând de țevi expres și alt rând de țevi mixte.

Cele mai fine arme de vânătoare cari se construiesc astăzi, sunt arme sistem Bock. Cu o astfel de armă, atât vânătorul cât și trăgătorul de porumbei, este echipat pentru orice gen de tir și pentru toată viața. Totodată mai recomandăm cunoscutele noastre arme DRILLING, reputele prin soliditatea lor, precum și ELEGANTELE NOASTRE ARME DE ALICE, cari pot rivaliza cu cele mai fine arme engleze.

FABRICA DE ARME
WAFFENFABRIK GEBRÜDER MERKEL, SUHL
(GERMANIA)
REPREZENTATĂ IN ROMÂNIA PRIN „UNIUNE“

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA FRANCO-ROMÂNĂ

CAPITAL SOCIAL LEI 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VĂRSAT LEI 50.000.000

FOND DE REZERVĂ „ 12.200.000

BUCUREȘTI * STRADA BURSEI No. 5

TELEFON: 10/17 și 46/8. TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICĂ: „FRANCOBANK“

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți,
Constanța, Găești, Giurgiu, Roșiori de Vede,
Slobozia, Slatina, Timișoara, Turnu-Măgurele

AGENȚII Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vidra, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de
bancă și autorizată să facă
OPERAȚIUNI DE DEVIZE

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

DE VÂNZARE

- 1) Armă Browning, cu repetiție automată, cal. 12. Prețul Lei 10.000;
- 2) Carabină Winchester cu repetiție, cal. 44, împreună cu 100 cart. cu gloanțe. Prețul Lei 12.000.

Ambele arme foarte puțin folosite, se vând ne având posibilitatea de folosire.

A se adresa la Revistă.

GHEORGHE CIMPOERU

EPUREȘTI (Vlașca)

Face orice fel de instalațiuni vânătorești, cum sunt cutii pentru ciocitul ouălor de fazan în fazanerii artificiale, capcane pentru distrugerea răpitoarelor, case de vânătoare transportabile, etc.

O C A Z I E

Pușcă calibru 12, pentru tir de porumbei și tir lung

HOLLAND & HOLLAND

absolut nouă, cu platine demontabile și camere de 70 mm., **SOSITĂ ACUM DIN LONDRA**, de vânzare **80.000 LEI**

A se adresa la Uniunea Generală a vânătorilor din România.

DE VANZARE

«CĂȚEA-VÂNĂTOARE SETTER-LAVERAK» etate un an și jumătate din câini pur-sânge-englez, frumoasă și bună aporteură.

Adresați: GEORGÈ,
București.—Str. Dogari No. 37.—București

De vânzare

Armă Mannlicher, cal. 8 m/m,
cu lunetă Gerard 2¹/₂ X, dublă
detantă, puțin uzată. Prețul îm-
preună cu 300 cartușe, Lei 12.000.
A se adresa la «UNIUNE»

Administrator silvic și de vânatoare
german, bune referințe, tânăr, energic,
căsătorit, caută post potrivit la moșie cu
pădure sau proprietate mare silvică, ime-
diat, sau 1 Ianuarie.

Iulius Glatzeder

Fost vânător personal al M. S. Regelui
Ferdinand, Palatul Cotroceni, București.

VÂNAT VIU

livrez cu începere dela
1 Ianuarie 1928:

FAZANI în grupuri de 6
bucăți, 1 cocoș și 5 găini.
Bucata 15 Pengö. Ouă de
fazan 1.20 Pengö bucata.
IEPURI în perechi. Bu-
cata 22 Pengö. Transpor-
tul până la graniță franco.
Primesc înscrieri de pe
acum. A se adresa (tim-
bru pentru răspuns).

ÖTVÖS BALÁZS
Szödrákos, Pest vm. (Ungaria).

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

BANCA GENERALĂ A ȚĂRII ROMÂNEȘTI

CAPITAL LEI 60.000.000 ȘI REZERVE LEI 50.000.000

SEDIUL CENTRAL IN BUCUREȘTI STR. LIPSCANI No. 10

Sucursale: Brăila, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Galați
Giurgiu, Ploești, T.-Măgurele, Oradea-Mare, Sf. Gheorghe

Bănci Afiliate: „TEMIȘOARA“ Institut de Credit și
Economii, Timișoara. „BANCA BASARABIEI“ Chișinău

FACE TOATE OPERAȚIUNILE DE BANCĂ

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Președinte: I. C. RÂMNICIANU-MANOLESCU

Vice-Președinți: Principele B. ȘTIRBEY și I. M. MITILINEU

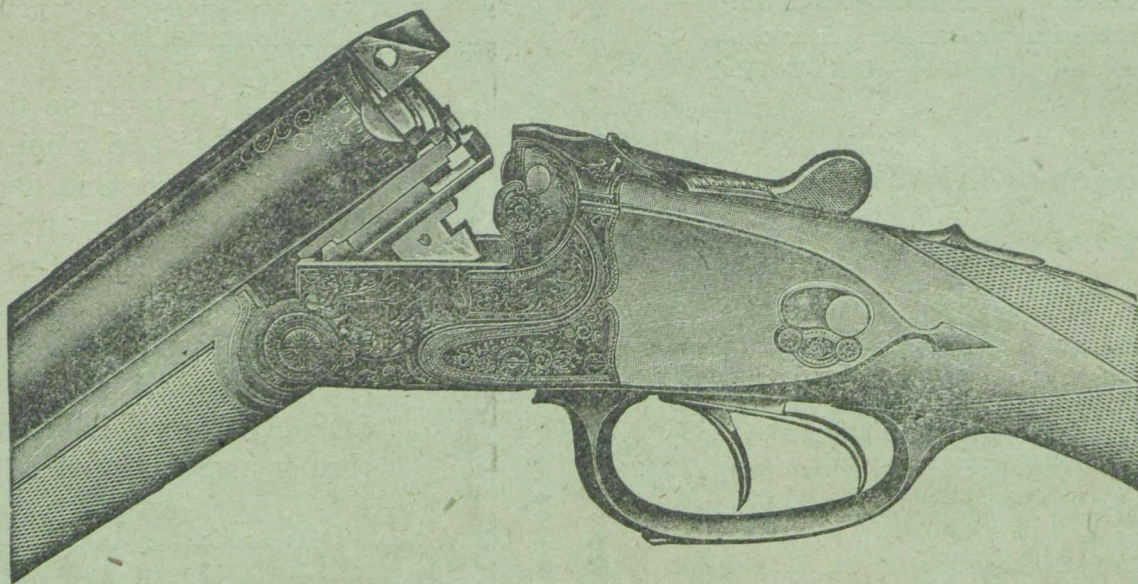
Membrii:

VICTOR ANTONESCU, Principele JEAN CALLIMACHI, Dr. I. COSTINESCU, HENRI
CATARGI, C. G. DISSESCU, V. GOLDIȘ, Baronul AL. HURMUZACHI, P. P. NEGULESCU,
Inginer C. OSICEANU Director General: M. A. GEORGESCU

C. A. FUNK & Co. SUHL (Germania)

FABRICĂ DE ARME

FIRMĂ REPUTATĂ PENTRU ARMELE SALE DE PRIMUL RANG ȘI DE MARE PRECIZIE

Construește orice armă de vânătoare și de sport, dela cea mai simplă până la cea mai elegantă. Execuție conștiincioasă și promptă. Tir de mare precizie și cu maximum de randament, dovedit cu certificatul oficial al standurilor de încercare, care întovărășesc fiecare armă.

SPECIALITĂȚI:

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme de alice cu două țevi, sau cu una de alice și alta de glonț și expressuri, în toate calibrele, cu sau fără efactor.

SISTEM ANSON & DEELEY: Drillinguri, drillinguri-expressuri, etc. pentru cele mai puternice încărcături, în toate calibrele, cu sau fără armare separată a țevii de glonț și ejector.

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme sistem Bock (cu țevile suprapuse), în toate calibrele, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten).

SISTEM ANSON & DEELEY: Arme pentru tirul de porumbei sistem Bock (țevi suprapuse), atât pentru vânătoare, cât și pentru tir la talere, având maximum de randament posibil, cu zăvor Greener simplu sau dublu (Kersten), cu sau fără ejector.

TOATE TIPURILE DE ARME SE POT EXECUTA ȘI CU COCOAȘE

Arme de glonț de mare precizie sistem Block

pentru toate calibrele și cele mai puternice încărcături, având avantajul de a fi extrem de ușoare și foarte elegante, admirabile pentru orice gen de vânat. Soliditate extremă, dela cea mai simplă armă la cea mai rafinată execuție.

LA COMENZI SE POATE ȚINE SEAMA DE ORICE DORINȚĂ SPECIALĂ

Modele ale acestei case, precum și cataloage și prospecte în patru limbi, se găsesc la «UNIUNE»

Nu cumpărați nici o armă, înainte de a vizita expoziția Uniunii

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică: articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

**ABONAMENTUL ANUAL: 300 LEI
PENTRU SOCIETĂȚILE AFILIAȚE 400 LEI**

ANUNȚURI COMERCIALE

1 PAGINĂ 5.000 LEI ANUAL

1/2	„	3.000	„	„
1/4	„	1.750	„	„
1/8	„	1.000	„	„

ABONAMENTUL LA
„REVISTA VÂNĂTORILOR“
ESTE OBLIGATORIU PENTRU TOȚI
MEMBRII UNIUNEI (Art. 6 din Statute)

„Revista VÂNĂTORILOR“
este unicul mijloc de comunicare
al tuturor vânătorilor din toată
țara, care au să-și spună ceva.
Deaceia, dacă aveți ceva de
cumpărat, de vândut, de schim-
bat, sau de pus vreo întrebare
tehnică vânătorească, adresați-vă
„Revistei VÂNĂTORILOR“.
Numai aci puteți fi siguri că veți
găsi pe aceia cărora vă adresați.

**LA ORICE CORESPONDENȚĂ ATA-
ȘAȚI MĂRCILE PENTRU RĂSPUNS.**

Administrația revistei expediind regulat fiecare număr tuturor abonaților, orice vină de neprimire cade exclusiv în seama poștei, căreia trebuie adresate în scris toate reclamațiile.

**UNIREA FACE PUTEREA
STRÂNGEȚI-VĂ IMPREJURUL „UNIUNEI“**